

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο XI

~Στο μια εποχή που έχει περάσει προ πολλού από όλα εκτός από μια χούφτα σπασμένα ιστορικά αρχεία και

τις φθίνουσες αναμνήσεις των Αγγέλων, υπήρχε μια εποχή που οι Έλτζο δεν ήταν μια εξαιρετική ράτσα και δεν ήταν ευάλωτοι στο να καταστρέφονται από το ηλιακό φως. Όταν ο κόσμος ήταν νέοι, ο αριθμός τους ήταν τόσο μεγάλος όσο τα χόρτα των κάποτε απέραντων πράσινων αγρών της Εδέμ· και περιπλανιόντουσαν στους ανοιχτούς ουρανό, ανεμπόδιστα από το φως της ημέρας. Ωστόσο, όπως ο Κανόνας του Χρόνου σηματοδοτεί κάθε εποχή, όπως κάθε ουρανός που ξημέρωνε σκοτεινιάζει σε μια κουρτίνα από αστέρια, έτσι επίσης οι κάποτε λαμπερές μέρες των Έλτζο ξεθωριάστηκαν στο σκοτάδι.

Δυστυχώς, ακόμα και όταν συμβαίνουν καταστροφικά γεγονότα στην Ιστορία, οι Έλτζο καταδικάστηκαν σε εξαφάνιση, έστω και απλώς λόγω μητρικής σύνδεσης, καθώς έπεσαν δίπλα στη Μητέρα τους - τον εγκαταλελειμμένο και καταδικασμένο Άγγελο, Λουκιφαήλ. Αυτό πραγματικά συνέβη. και η σκιώδης καταγραφή τέτοιων γεγονότων βρισκόταν διάσπαρτη σε αραιά απόκρυφα τόμους, αρχαίους πάπυρους και πήλινους κυλίνδρους που αποκάλυπταν μια βραχύβια περίοδο πριν από τη δημιουργία της Κόλασης - μια ασύνδετη και απaráμιλλη εποχή των Παρατηρητών και των Γρηγορίων - των Νεφιλίμ και οι Γκιμπορίμ—οι Έλτζο και οι Ελιούντ, και κάθε είδους και μορφής Γίγαντες και Γκροτέσκοι. Η σύντομη και επικρατούσα αφήγηση αυτής της αρχαίας εποχής αποκαλύπτει ένα κλάσμα ακόμη της συλλογικής ανάμνησης εκείνων των πρώτων ημερών που γίγαντες κάποτε περιπλανιόντουσαν στη γη:

Στην αρχή, ο Θεός δημιούργησε το άμορφο κενό και το ονόμασε Χάος.

Από το Χάος, κάλεσε τους Αγγέλους, που ήταν οι Υιοί και οι Κόρες του Θεού. Τους είδε, όπως ήταν στη Δόξα Του· και Αυτός ονόμασαν την ομοιότητά τους, Έρωτα. Με τους κορυφαίους και ευνοημένους Αγγέλους Του, φως, Απόλλωνα και Αυγερινός, Αυτός χώρισε το σκοτάδι από τη νύχτα και την ημέρα, τους έδωσε τα ονόματα Έρεβος, Νύχτα και Ήμερα. Και στην ουράνια λάμψη του Αγγέλου Απόλλωνα, έφτιαξε την ημέρα· στη γήινη λάμψη του Αγγέλου Πορνιθώνα λάμψη, έφτιαξε τη νύχτα. Τότε ο Θεός κίνησε τον Άγγελο Ερμή να καλέσει το κράνος του Αγγέλου Γαίας, και σχημάτισε τη γη. Από την κοιλιά του τη γη, κάλεσε την ασπίδα του Αγγέλου Ουρανού και την κάλυψε τη γη με το Ελιξίριο της Ζωής. Και όταν έσπειρε τη γη, μέσα και έξω, με τα νερά του Ουρανού, κάλεσε το σπαθί του τον Άγγελο Αιθέρα και έριξε ένα στερέωμα στη μέση των νερών, χωρίζοντας τους ουραμούς από τις θάλασσες· κατηγορώντας τους Αγγέλους Ωκεανό και Τηθύ ως οι Φύλακες των Υδάτων. Και έτσι έγινε.

~*~

Και κάτω από τους ουραμούς, ο Κύριος ανύψωσε το ένα τρίτο του κόσμου σε βουνά και κοιλάδες, χωρίζοντας τη στεριά από τη θάλασσα και σκεπάζοντας τον κόσμο με πλήθη βασιλείων που διαμορφώθηκαν από τους Αγγέλους Του, τον Βεστιμήδη, Ο Ομνίδης, η Άρτεμις, ο Διόνυσος και η Δήμητρα ~ αυτά τα πολλά βασίλεια των φυτών και των ψαριών και των πτηνών και των θηρίων και του Ανθρώπου· ο γήινος κήπος Του, καλοφτιαγμένο. Και καθώς χώρισε το σκοτάδι και το φως, και τη γη από τη θάλασσα και ουρανό, έτσι χώρισε τους Αγγέλους Του, καλώντας το ένα τρίτο τους να κατεβαίνουν στη γη και χρησιμεύουν ως φροντιστές της.

~*~

Και ο Θεός ευλόγησε τους Γήινους Αγγέλους Του, οι οποίοι αποτελούσαν το ένα τρίτο του Ουράνιοι Άγγελοι, και ονόμασε αυτούς τους θεϊκούς φροντιστές Γρηγόρους και οι Παρατηρητές του Κόσμου. Και ο Θεός τους διέταξε να βγουν έξω

στον κόσμο του ανθρώπου και του ζώου, και να είστε καρποφόροι και να πληθύνεστε τους εαυτούς τους ανάμεσα στη Δημιουργία Του. Και ο Κύριος έκανε γνωστό το μοναδικό Του απαιτήστε, λέγοντάς τους έτσι: Για να μπορέσουν να λάβουν μέρος σε όλα Του Δημιουργία, όμως από τον καρπό και τον σπόρο του Ανθρώπου και του θηρίου, αυτός ο καρπός είναι αυστηρά απαγορευμένο. Και έδωσε στους Γρηγόρους και στους Παρατηρητές την κυριαρχία να κυβερνήσει τη γη και να την υποτάξει· και έτσι έγινε.

~*~

Όπως ήταν γραμμένο, για μια σύντομη περίοδο, υπήρχαν πράγματι Γίγαντες στη γη —αυτοί οι Άγγελοι που θεωρούνταν οι Παρατηρητές, μαζί με τα άμεσα Τιτάνα παιδιά τους και τις περαιτέρω γκροτέσκες γενεαλογίες τους. Απροκάλυπτα, κινούνταν ανάμεσα στην ομάδα του Ανθρώπου —και ο Άνθρωπος έχτισε ιερά και ναούς προς τιμήν τους, λατρεύοντάς τους σαν να ήταν θεϊκοί. Ωστόσο, από τα βάθη του Σκότους που επέζησαν από τις πρώτες ημέρες της Δημιουργίας, ακόμη και αιώνες πριν η ίδια η Πανδώρα ανακαλύψει τους Δαίμονες, αναδύθηκαν τρεις αιθέριοι και άυλοι Δαίμονες, που συνολικά λειτουργούσαν ως ένα αχώριστο τρίπτυχο ερήμωσης - και οι θεϊκές έννοιες των ονομάτων τους ήταν: Πεπρωμένο, Καταστροφή και Θάνατος. Ως ένα, αυτοί οι τρεις Δαίμονες εγκαταστάθηκαν πάνω από την Εδέμ σαν μια αμέτρητη και μολυσμένη ομίχλη. Σαν τρεις συγκλίνουσες πληγές που αποτελούσαν ένα μόνο σύννεφο διαφθοράς, σάρωσαν τη γη και σκοτεινίασαν τις καρδιές και τα μυαλά του Ανθρώπου και των Αγγέλων. Σε αυτή την τριμερή παρουσία του Δαίμονα, σχεδόν όλοι οι Παρατηρητές έπεσαν σε πειρασμό και λαχταρούσαν τη Δημιουργία του Θεού. Όπως οι Υιοί του Θεού είδαν την άκοπη ομορφιά στις κόρες του Ανθρώπου, το ίδιο έκανε και μια συγκεκριμένη Κόρη του Θεού, που ονομαζόταν Λουκιφαήλ. Κατακτήθηκε και διαφθάρθηκε από αυτούς τους αρχέγονους Δαίμονες αυτής της σκοτεινής ομίχλης, και τα σφραγισμένα μάτια της ματαιοδοξίας και της λαγνείας άνοιξαν στο γυμνό και γυμνό μεγαλείο του Ανθρώπου. Έτσι, πήρε πολλούς συζύγους ανάμεσά τους, κοιμήθηκε μαζί τους και γέννησε εκατό παιδιά διαφθοράς την παραμονή κάθε μέρας.

Οι Γήινοι Άγγελοι—που ήταν οι Φύλακες του Κόσμου—έφυγαν με τις Συζύγους και τους Συζύγους τους από το Πρόσωπο του Κυρίου, κρυμμένοι κάτω από τα βουνά και σφραγίζοντας μια συμφωνία μεταξύ τους—ότι θα κρατούσαν μυστικές τις πονηρές τους πράξεις και θα διεκδικούσαν πλήρως τον κόσμο, μέσα και έξω. Και από αυτή την ύπουλη συμφωνία—από αυτή την σκόπιμη και βλάσφημη επιμιξία μεταξύ Αγγέλου και Ανθρώπου—αναδύθηκαν ισχυρά και αποκρουστικά όντα που δεν είχαν σκοπό ο Θεός τις πρώτες ημέρες της Δημιουργίας Του. Αυτά τα ασεβή θνητά σχέδια ήταν οι Νεφιλίμ και οι Γιββόριμ, οι Τιτάνες και οι Κύκλωπες· οι Εκατόγχειρες και η Γοργών· οι Δράκοι και οι Γουίβερνες, οι Σειρήνες και οι Λάμιες, οι θνητοί Σούκκουμπι και Ίνκούμπι, οι Ελιούντ και οι Έλτζο, οι Χίμαιρες και οι πολύκεφλοι, οι πολύ-

πλάσματα με μάτια από τη στεριά, τη θάλασσα και τον αέρα—κάθε είδους ανίερα βδελύγματα που τελικά θα επιβίωναν στην ιστορία ως μια μυριάδα από θαυμαστά φαντάσματα σε θρύλους και παραδόσεις. Ήταν όλα διαφορετικά, εκτός από την αφύσικη ύπαρξή τους—μια συνδυασμένη προσβολή στο Πρωτότυπο και Ιερό Σχέδιο. Και όλα αυτά τα αφύσικα βδελύγματα ήταν συλλογικά γνωστά ως: οι Ντέιμονς. Υπήρχαν πολλοί Γίγαντες εκείνες τις πρώτες Ημέρες των Ντέιμονς. Η ντροπή, η θλίψη και η σιωπή της προδοσίας τελικά κατέκλυσαν την Εδέμ, σβήνοντας έτσι την Αθωότητα της Δημιουργίας του Θεού .

Από όλους τους Παρατηρητές του Κόσμου, η αξεπέραστη ομορφιά ενός συγκεκριμένου Παρατηρητή Έλαμπε πιο λαμπρά πάνω από όλους τους Αγγέλους - Ουράνιους και Γήινους - και οι Ουρανοί και η Γη γνώριζαν την έννοια των πολλών μεγάλων ονομάτων Της, όπως Χείλελ του Φωτός, Λίλιθ των Κήπων και Αυγερινός των Ουρανών, και αμέτρητα άλλα. Ωστόσο, η ταπεινότητα δεν ήταν δική της, καθώς ήταν ένας υπερήφανος Άγγελος που απαγόρευε στον Άνθρωπο να υψώνει ναούς ή βωμούς κατ' εικόνα Της, για να μην μειώσουν την αυτοαντιληπτή λαμπρότητά Της με κατώτερες εικόνες. Ως ο άδικος καρπός των Αγγέλων Έρεβους και Γαίας, ήταν πράγματι ο σπόρος και των δύο. γη και απόλυτο σκοτάδι φανερώθηκαν, έτσι ώστε ακόμη και το φως της ημέρας ωχριά στην παρουσία Της. Τα παιδιά του Ανθρώπου μπορούσαν μόνο να τολμήσουν να ψιθυρίσουν το όνομα αυτού του όμορφου γήινου Αγγέλου.

«Λουσιφαέλ», την αποκαλούσε ο Άνθρωπος αντ' αυτού, καλώντας τη συντροφιά Της μυστικά και στα όνειρά της, και Ήρθε πάνω σε άντρες για να σβήσει τη φωτιά του πόθου τους για αυτήν, και αυτοί οι άντρες γέννησαν τα παιδιά Της χίλια, χίλια φορές. Αυτά τα φτερωτά παιδιά ήταν ο Έλτζο που περιπλανιόταν ουρανοί χωρίς αντίπαλο. Συνολικά, οι Έλτζο ανέβηκαν στους ουραμούς σαν τεράστια σύννεφα από φωτεινά πουλιά εκρήγνυνται προς τον ουρανό· και κατά την πτήση, ο μεγάλος αριθμός τους έριχνε κινούμενες σκιές πάνω στο πρόσωπο του τη γη. Ο άνθρωπος κοίταξε τους Έλτζο, τα πολλά παιδιά της Λουσιφαήλ και του είδους της, και τα βρήκε θαυμαστά. Ακόμα κι έτσι, αυτές ήταν οι τελευταίες μέρες των Γήινων Αγγέλων, καθώς οι τρεις πληγές του Σκότους είχαν εγκατασταθεί στις καρδιές τόσο του Αγγέλου όσο και του Ανθρώπου. Το Πεπρωμένο, η Καταστροφή και ο Θάνατος απαιτούσαν ακρόαση με τον καθένα από Αυτά.

Πολλοί από τους Επίγειους Παρατηρητές και οι θνητοί σύζυγοι και σύζυγοί τους κρύφτηκαν βαθιά κάτω από τα βουνά, ενώ πολλοί από τους αλλόκοτους και κτηνώδεις απογόνους τους κυριαρχούσαν στους ανοιχτούς ουραμούς και τις θάλασσες, ωθώντας τον Θρόνο να στείλει τον Άγγελο Ραφαήλ για να μαρτυρήσει την Ανησυχία Του. Έτσι, ο Ραφαήλ κατέβηκε από τον Ουρανό ως το Πνεύμα του Ανθρώπου και αντιμετώπισε εκείνους τους λίγους άφθαρτους Παρατηρητές που δεν είχαν υποκύψει στους επίγειους πειρασμούς. Αυτοί ήταν οι πιστές λεγεώνες των: Μιχαήλ του Τάγματος, Γαβριήλ της Μεραρχίας, Ο Αζραήλ της Οδού, ο Σαρακαήλ του Πνεύματος, ο Ουριήλ, ο Ρεμιήλ, ο Ταδιήλ και τα κύρια πνεύματα αμέτρητων ιερών τάξεων. Και ο Μιχαήλ αποκάλυψε στον Ραφαήλ όλα όσα είχε δει.

Ο Μιχαήλ φώτισε τον Ραφαήλ ως προς το μεγαλύτερο μέρος των Παρατηρητών, τους γιους και τις κόρες του Θεού, οι οποίοι είχαν πάρει για τον εαυτό τους γιους και τις κόρες του Ανθρώπου ως συζύγους, και σύζυγοι, που είχαν γεννήσει πλήθος δυνατών παιδιών για να κληρονομήσουν τη γη. Ο Μάικλ μίλησε για τη συμφωνία που είχαν κάνει οι διεφθαρμένοι Παρατηρητές στο όρος Χάρεμελ πριν εξαφανιστούν στις κοιλάδες του Ντουντάελ και του Ουρχ, και μίλησε ιδιαίτερα για τον αριθμό τους, γιατί ήταν πολλοί. Ο Μιχαήλ αποκάλυψε στον Ραφαήλ τα ονόματα των αριθμών τους, οι οποίοι αυτοαποκαλούνταν Αρχηγοί των Δεκάδων. Ήταν οι ύπουλες λεγεώνες των Αγγέλων της Σεμτζάζα, του Εζεκήλ, του Σαμαέλ του Σπαθιού, του Λουκιφαήλ του Φωτός, του Κέρβερου και της Ύδρας των Πυλών, του Αζαζήλ της Μοίρας, του Προμηθέα της Φωτιάς, του Ερμή του Λόγου, της Κισντέγια, του Μασέτ, του Άτλαντα, του Αρακίηλ και των χιλιάδων, χιλιάδων Γήινων Δαιμόνων που υπηρετούσαν από κάτω τους.

Ο Ραφαήλ έμαθε ότι οι Παρατηρητές που είχαν εγκαταλείψει τη Φωνή του Θεού και διεκδίκησαν τη γη για τον εαυτό τους, είχαν έκτοτε σκοτώσει δεκάδες Αγγέλους που τους αντιτάχθηκαν. Ο Ραφαήλ έμαθε επίσης για τις πολλές πράξεις τους στην άνομη αποπλάνηση και υποδούλωση του Ανθρώπου. Συγκεκριμένα, του είπαν πώς οι Σεμτζάζα, Σαμαέλ και Αζαζέλ έριξαν κλήρο για τις κόρες του Ανθρώπου, παίρνοντας πολλές συζύγους από αυτές, ενώ ο Λουκιφαήλ επέλεξε συζύγους από τους γιους του Ανθρώπου. Ο Ραφαήλ έμαθε επίσης ότι ο Άνθρωπος δεν ορκίστηκε ποτέ πίστη στους Αρχηγούς των Δεκάδων ή στη βλάσφημη συμφωνία τους. Ωστόσο, ο Άνθρωπος δεν μπορούσε να αψηφήσει τη θέληση αυτών των Αγγέλων. Τον έβαλε σε πειρασμό και Τον τρόμαξε με την απειλή να Τον σφραγίσει για πάντα κάτω από τα βουνά.

Όταν ο Ραφαήλ είδε όλα όσα είχαν συμβεί στη γη, και όταν επέστρεψε στον Ουρανό με όλα όσα είχε μάθει, ο Κύριος διέταξε να καθαριστεί η γη από την παρουσία κάθε κακού που είχε διαφθείρει το πρόσωπό της. Άμεσα, η οργή του Θρόνου έπεσε πάνω στον κόσμο με πολλούς συγκεχυμένους τρόπους, και επειδή ο Κύριος είχε δει ότι οι πολλοί επαναστατημένοι Παρατηρητές είχαν αλλοιώσει το Πρόσωπο της Δημιουργίας, έτσι αλλοίωσε και τη δύναμη, τη θέση και την εξουσία των άφθαρτων και εναπομεινάντων Αγγέλων Του, έτσι ώστε να φαίνονταν εντελώς ξεχωριστοί, παρόλο που ήταν σταθερά δεμένοι ως ένα, σ

Ο Κύριος χάρισε στους ακλόνητους Αγγέλους Του το Σπαθί της Διαίρεσης και την Ασπίδα της Τάξης, το πρώτο από τον Γαβριήλ και το δεύτερο από τον Μιχαήλ. Τους χάρισε επίσης τα Φτερά Διέλευσης του Αζραήλ και το Κράνος του Σαρακαήλ, καθιστώντας έτσι όλους τους πιστούς Αγγέλους Του ως ετοιμοπόλεμοι όπως οι επόμενοι. Για ένα χρονικό διάστημα που όρισε ο Θεός, οι αξιότιμοι Υιοί και Κόρες του Θεού Του έγιναν αδιάκριτοι και αδιάσπαστοι στρατιώτες. Και από όλες αυτές τις αδιάσπαστες λεγεώνες Αγγέλων που κλήθηκαν ενώπιον του Θρόνου, ο Κύριος τους ονόμασε Χάος και τους έδωσε Τάξη όπως ήταν η Δική Του — συλλογικά, οι τάξεις τους έγιναν η Τάξη του Θρόνου. Έτσι, με τον Θρόνο του Θεού πίσω τους, οι ένοπλοι Άγγελοι συγκεντρώθηκαν

εναντίον των επίγειων Αδελφών και Αδελφών τους.

Δυστυχώς, με καταγραφή για πάντα χαραγμένη στην πέτρα —γεγονότα αιώνια παγωμένα στις πιο αρχαίες πινακίδες και τόμους του Χρόνου— έτσι ξεκίνησε η τρομερή και θείκη ιστορία, που σηματοδοτεί την έναρξη του Χιλιετούς Πολέμου και του Μεγάλου Αγγελικού Σχίσματος. Η γη υπέφερε Σε μεγάλο βαθμό, οι τέλειοι κήποι του, καθαρισμένοι και συνθλιμμένοι κάτω από τις σειρές της δουλείας και της αμαρτίας, της ταπεινότητας και της υπερηφάνειας, και της ακλόνητης πίστης τόσο στον Θεό όσο και στους Αγγέλους. Σε ένα πέρασμα χρόνου που ο Άνθρωπος μέτρησε σε αιώνες σκότους που έτρεχαν, οι Άγγελοι έγιναν μάρτυρες μιας λαμπρής και καθοριστικής στιγμής. Όλα τα ωδικά πουλιά της Εδέμ σίγησαν, ποδοπατημένα στη λήθη κάτω από τις αφόρητες κραυγές των κυμάτων των πολεμιστών Αγγέλων.

Σε αυτή την βραχύδη περίοδο της Δημιουργίας, όταν ο φλοιός της γης κατέρρευσε κάτω από τα πόδια του και τίποτα δεν τολμούσε να φυτρώσει ή να αποδώσει καρπούς, εκτός από τα πικρά ζιζάνια και τους σπόρους της Αγγελικής καταστροφής, ο άνθρωπος εγκατέλειψε το σπίτι Του και κατέφυγε στις τέσσερις γωνιές του κόσμου. Αφήφησε ερήμους, ωκεανούς, βουνά και κάθε αφιλόξενο κλίμα, αναζητώντας τις πιο απομακρυσμένες και παρθένες περιοχές της γης για να σωθεί από εκείνους που έμοιαζαν με Άγγελο. Κρύφτηκε στην άκρη της γης για χίλια χρόνια.

Το Πνεύμα του Κυρίου κατέβηκε στη γη ως το Σπαθί της Εκδίκησης, και κινήθηκε ξανά μέσω του Αγγέλου Ερμή. Κάλεσε έναν δεύτερο μάρτυρα που δεν ήταν ούτε Ραφαήλ ούτε κανένας άλλος Άγγελος στους ουραμούς ή στη γη. Αντ' αυτού, κάλεσε έναν ταπεινό και πιστό γραμματέα για να περπατήσει στο Πνεύμα Του και να καταγράψει όλα όσα του αποκαλύφθηκαν. Έτσι, μέσω του Ερμή, κάλεσε έναν απλό θνητό, τον νεαρό γιο του Μαθουσάλα. Και οι πρεσβύτεροι των φυλών του Μαθουσάλα ονόμασαν αυτόν τον νεαρό γραμματέα «Γιο του Μαθουσάλα, που κινούνταν μέσα στα πνεύματα» - και τον ονόμασε Ενώχ.

Το Πνεύμα του Κυρίου οδήγησε τον Ενώχ στην κορυφή του Όρους Χαρεμέλ, εκείνο το καταραμένο βουνό όπου οι Αρχηγοί των Δεκάδων είχαν ορκιστεί ενάντια στον Θεό και είχαν διαμορφωθεί ως θεοί των ανθρώπων· και η Φωνή του Κυρίου διέταξε τον Ενώχ να γράψει σε κυλίνδρους όλα τα αρχεία που είδε. Ο Ενώχ υπάκουσε στον Λόγο του Θεού και κράτησε λογαριασμούς για τις επόμενες γενιές. Στην κορυφή του Χαρεμέλ, στις ημέρες των καταγραφών Του, ο Ενώχ ήταν αρκετά ηλικιωμένος από όσα είχε δει ενώπιον του Πνεύματος. Ωστόσο, κινούμενος από το Πνεύμα και τον Λόγο, παρ' όλα αυτά χάραξε αυτό που ο Θεός Του επέτρεψε να δει. Οι αφηγήσεις Του ξεκίνησαν με αίμα - με τον κρίσιμο πόλεμο των Παρατηρητών. Το Πνεύμα του Κυρίου άφησε τον Ενώχ στην κορυφή του βουνού και κατέβηκε στη γη ως το Ξίφος της Εκδίκησης. Χίλιες, χιλιάδες λεγεώνες Αγγέλων συγκεντρώθηκαν πίσω από το Ξίφος, το οποίο αναζητούσε τους Αρχηγούς των Δεκάδων. Και το Ξίφος τους βρήκε και τους έριξε σε δοκιμασία, όπως ακριβώς ο Ενώχ τα κατέγραψε όλα.

Αμέσως, η γη βούιζε σαν χτυπημένο γκονγκ, ολοσχερώς πληγωμένη κάτω από τη μεγαλύτερη αντιπαράθεση στην ιστορία της Δημιουργίας. Ρυάκια και ποτάμια έτρεχαν κόκκινα από αίμα. Επιδημίες και λοιμοί εξαπλώνονταν σαν καταγίδες φωτιάς. Ολόκληρα δάση εξερράγησαν σε θρυμματισμούς. Βουνά κατέρρευσαν και κοιλάδες φουσκώθηκαν με τα σάπια απομεινάρια χιλιάδων λεγεώνων. Κύματα Αγγέλων και Τιτάνων που συγκρούονταν ήταν μια χιονοστιβάδα ερειπίων. Κάθε είδους γεμάτες κραυγές, σκόνη που στροβιλιζόταν, βροντερά βρυχηθμοί, καμένη τέφρα και φρικτές κραυγές γέμισαν τον αέρα, φτάνοντας ακόμη και στο σημείο να κουφαίνουν και να πνίγουν τους ουρανοί. Και όταν ο Ουρανός κράτησε την ανάσα του και οι Άγγελοι του απέστρεψαν ένα βλέμμα ντροπής μακριά από έναν κόσμο που υψωνόταν και βογκούσε από κάτω τους, ακόμη και ο Θρόνος του Θεού φαινόταν να κρέμεται στην ισορροπία μιας πιο ανίερης εξέγερσης. Σε αυτή την καθοριστική ημέρα ανυπολόγιστης καταστροφής, αρκετα θηρία χάθηκαν για να ισωθούν με τα μισά από όλα τα αστέρια που υψώνονται.

Η Οργή του Θεού κατέκαψε τον ζήλο των ανυπότακτων Παρατηρητών και ο Λόγος του Κυρίου διαδόθηκε σε όλους τους ωκεανούς. Ο Θεός διέταξε τους Αγγέλους Γαία και Έρεβο να αφήσουν στην άκρη τα βαθύτερα μέρη της γης και τα νερά από κάτω της για τους Αγγέλους που είχαν παραβεί τους νόμους Του και ο Κύριος απαίτησε κάθε ανυπότακτος Άγγελος να υποστεί την ίδια μοίρα με την οποία είχαν τρομάξει τον Άνθρωπο - να σφραγιστεί για πάντα κάτω από τα βουνά. Έτσι συνέβη, στο πρώτο φως εκείνης της ημέρας της θεϊκής κρίσης, ο Θεός έφερε την αυγή της καταδίκης - γεννήθηκε η Κόλαση.

Η Λεπίδα του Κυρίου καταράστηκε και καταδίκασε τους επαναστατημένους Αγγέλους που δεν πέθαναν από το Σπαθί, και τους καταράστηκε εξίσου. Στη θέση της προηγούμενης ομορφιάς τους, μια κτηνώδης ασχήμια γέμιζε τα χαρακτηριστικά τους, εσωτερικά και εξωτερικά, καθώς ήταν βδελύγματα στα μάτια του Θεού. Ο Κύριος τους έριξε στην κοιλιά της γης και σε ένα βασίλειο ζοφερά και αφάνταστων τρόμων, όπως είχε παραμεριστεί από τη Γαία και το Έρεβος. Και ονόμασε αυτό το βασίλειο στο οποίο τους εξόρισε, τη Γη του Τάρταρου, το Βασίλειο του Άδη, της Λήθης, του Θανάτου, της Καταστροφής και της Κόλασης. Στη συνέχεια, έβαλε μια Μεγάλη Σφραγίδα πάνω από αυτό το βασίλειο και τους πεσμένους Φύλακες του, η οποία θα διαρκούσε μέχρι να έρθει η ώρα που αυτοί οι άδικοι και βλάσφημοι Άγγελοι θα σταθούν σε κρίση ενώπιον του Θρόνου. Αυτή η Μεγάλη Σφραγίδα αποτελούνταν από τρεις Πύλες λαξευμένες από το Σπαθί του Κυρίου. Αυτές οι Πύλες κινούνταν σαν ένα ακριβές, αλλά ανεξήγητο τρίο διασυνδεδεμένων ανατροπέων, οι οποίοι, συνολικά, χώριζαν ουσιαστικά τον Κάτω Κόσμο και τη Μεγάλη Άβυσσο των Φυλάκων από τις ανώτερες περιοχές του Ανθρώπου - και του Ουρανού.

Και όπως ακριβώς οι Υιοί και οι Κόρες του Ανθρώπου ρίχνουν την ευθύνη στους Υιούς και τις Κόρες του Ο Θεός, ο Κύριος δεν απέρριψε τις αμαρτίες του Ανθρώπου και τη στενή Του σχέση με τους Αγγέλους. Για την παράβασή Του— την πορνεία Του με τις λεγεώνες των Αρχηγών των Δεκάδων και τους

εκούσιο ρόλο στην απόκρυψη τέτοιων κακών πράξεων—ο Κύριος έβαλε τέσσερις μόνιμες σφραγίδες τιμωρίας στο κεφάλι, την καρδιά, το σώμα και τα μάτια. Στο κεφάλι Του, έβαλε την τιμωρία της γνώσης, έτσι ώστε να γίνει αρκετά σοφός ώστε να κατανοήσει την ντροπή της ανόητης φύσης Του. Στην καρδιά Του, έβαλε τις αντανάκλασεις της ανησυχίας, έτσι ώστε η ψυχή Του να σπαρταράει και να υποφέρει από κάθε πειρασμό που τέθηκε ενώπιόν του. Στο σώμα Του, έβαλε τα βάρη και τους πόνους της γέννησης και του θανάτου, έτσι ώστε να ζήσει μόνο για μια σύντομη περίοδο πριν παραδώσει τη σάρκα Του στο χώμα της γης. Στα μάτια Του, έβαλε το Φως του Κόσμου, έτσι ώστε να γίνουν τυφλοί στο Πρόσωπο του Θεού και των Ουράνιων Αγγέλων Του. Και ακόμα και όταν ο Άνθρωπος έπεσε στα γόνατά Του, τόσο από ντροπή όσο και από προσευχή, ο Θεός τον έπλασε κατ' αυτήν την εικόνα.

Μόνο με τη Χάρη η Οργή του Κυρίου δεν καταβρόχθισε τον Άνθρωπο τόσο ολοκληρωτικά όσο τους προδότες Παρατηρητές. Ωστόσο, ο Θεός επέτρεψε στον Άνθρωπο τον χρόνο των ημερών Του για να κληρονομήσει την ίδια καταραμένη μοίρα, αν το επέλεγε. Στη σύντομη ζωή Του της υποσχεμένης λύτρωσης, ο Παράδεισος δεν ήταν πλέον ένα δώρο που δόθηκε, αλλά ένας παράδεισος που αποκτήθηκε με τη συγχώρεσή Του από την αμαρτία. Και με κάθε Του πράξη, πρόθεση ή ανάσα του λόγου Του, θα υπηρετούσε αποκλειστικά ως κύριος της μοίρας Του. Θα έκανε τη δική Του επιλογή: είτε να περάσει την αιωνιότητά Του στη Βασιλεία των Ουρανών, της Τάξης και της Σωτηρίας, είτε να αγκαλιάσει τη Βασιλεία των Τάρταρων, του Χάους και της Καταδίκης. Ως απόδειξη ότι ο Θεός συχνά κινούνταν με αμέτρητους και μυστηριώδεις τρόπους, δεν χώρισε εντελώς τον Άνθρωπο από τον Άγγελο - ίσως η προηγούμενη Οργή Του να μην υπερτερούσε της αδιάκοπης Αγάπης Του για τους δικούς Του γιους και κόρες και τους γιους και τις κόρες του Ανθρώπου. Επέτρεψε στον καθένα τη συνεχή συντροφιά του άλλου, έστω και μόνο στο μυαλό και το πνεύμα.

Ο άνθρωπος συνέχισε να χιτίζει θεϊκούς ναούς προς τιμήν αυτών των πεσόντων Αγγέλων, επικαλούμενος τακτικά τα πνεύματά τους για συμβουλές, προσφορές και βοήθεια. Και παρόλο που αυτοί οι εξόριστοι Άγγελοι εξορίστηκαν στον απέραντο κάτω κόσμο του Τάρταρου και του Άδη, για πάντα πικραμένοι απέναντι στον Θεό και τους Ουράνιους Αγγέλους Του, συχνά εμφανίζονταν ενώπιον του Ανθρώπου με την όψη της παλιάς και οικείας ομορφιάς τους, φωτίζοντάς τον για τις πολλές γυμνές αλήθειες της Δημιουργίας - της αστρολογίας, της φωτιάς, των μετάλλων, των σύννεφων, των μαγείων, των πετρών, των θηρίων, των ποταμών και των ωκεανών, ακόμη και για μυστικά που κάποτε φυλάσσονταν στενά από τον Ουρανό.

Ωστόσο, μια πεσμένη Παρατηρήτρια ειδικότερα, πικραμένη από την χαμένη ομορφιά της και τις πρώην ελευθερίες της ακολασίας και της παρακμής, υπέμεινε μια εποχή βαθύτατου σκότους και απόλυτης απομόνωσης. Κρύβοντας την ασχήμια Της στα πιο απομακρυσμένα σημεία του Τάρταρου και θάβοντας τον Εαυτό Της στις πιο έρημες περιοχές όπου η δύσβατος γη μεγάλωνε αυστηρά ως άλση από μαύρα και στριμμένα σχήματα, και όπου τα νερά της έβραζαν σαν λακκούβες από λάσπη και αναπνεύσιμη λάσπη. Κατά τη διάρκεια των αιώνων της αυτοαποκαλούμενης εξορίας Της, ακόμη και οι πιο ένθερμοι Άγγελοι του Άδη είχαν ξεχάσει τα κάποτε διαβόητα ονόματα Heylel και Morningstar. Στους εκλεκτούς της Lucifael

Μέσα στην απομόνωση της φθοράς, χλώμιασε και η καρδιά της αγανακτούσε όλο και περισσότερο για την προδοσία του Ανθρώπου. Και κάτω από τέτοιους βάλτους δυσαρέσκειας, η αδιάκοπη σκυθρωπότητά της διογκώθηκε σε μια άσβεστη εμμονή να διαφθείρει την ίδια την ουσία του Ανθρώπου, ώστε να εγκαταλείψει τον Θεό και τον Ουρανό και τελικά να μοιραστεί την ίδια καταραμένη μοίρα με τη Δική της. Στο σκοτάδι των αιώνιων περιορισμών της, αποσυντέθηκε στον ίδιο τον Διάβολο, και αυτός ο διεφθαρμένος και πεσμένος Άγγελος του Φωτός έγινε μια στοιχειωμένη και πεινασμένη Βασίλισσα των Επασμένων - ένα αισθησιακό και αέναα περιπλανώμενο πνεύμα που της έκλεβε το δρόμο μέσα από τα ιερά όνειρα των θνητών, ενώ τρεφόταν με τις ίδιες τις ψυχές τους.

Μετά τον Μεγάλο Κατακλυσμό, με τη σάρκα και τις σωματικές μορφές των Αγγέλων να εξορίζονται οριστικά από προσώπου γης, μόνο διαδοχικές γενιές Ανθρώπου επέζησαν ως οι μοναδικοί και θνητοί παρατηρητές των ζώων, των πτηνών και των αγρών. Οι εποχές στροβιλίζονταν σαν ανήσυχες μύγες - βουνά και κοιλάδες ανέβαιναν και κατέβαιναν. και ποτάμια κυλούσαν και ξεχύνονταν στους αιώνες του αέναα ακμάζοντος κόσμου Του, ώσπου ένα ήσυχο πρωί, ενώ οργώνε τους κήπους Του, ο Άνθρωπος έπεσε πάνω σε μια θαμμένη φώκια στην καρδιά της Ασίας. Συγκεντρώνοντας τον βαρύτατα χαραγμένο σχηματισμό ως θεϊκής προέλευσης, καθάρισε την κρούστα του Χρόνου και την καθαγίασε, χτίζοντας έναν ναό πάνω του. Για περισσότερο από μισή χιλιετία, αγαπούσε το σκαλιστό τεχνούργημα, λατρεύοντάς το ανοιχτά σαν κάποιο χρυσό μοσχάρι και φυλάσσοντάς το κρυφά με την ίδια νευρική προσοχή όπως θα έκανε ένας κλέφτης που φυλάει κλεμμένα λάφυρα. Έφτιαξε τη ζωή Του γύρω από αυτό - μέχρι το τέλος εκείνης της μοιραίας ημέρας, όταν ο Άνθρωπος έγινε τόσο αρκετά σοφός ώστε να ανοίξει την πύλη όσο και αρκετά ανόητος ώστε να τολμήσει μια τέτοια εκτέλεση.

Reims, Γαλλία ~ Château de Blasi ~ Απρίλιος, 1348

«Δεν είσαι αγόρι. Είσαι ένας νεαρός άντρας. Τώρα σταμάτα να παίζεις με αυτό και κοίτα ψηλά!» Ο Μπλάσι τελικά έβγαλε ένα μικρό άσπρο άλογο από τα πολυάσχολα δάχτυλα του αγοριού και έριξε το πορσελάνινο ειδύλιο στην τσέπη του άμφιου του πριν σπρώξει το αγόρι προς μια ψηλή ξύλινη πύλη. «Τώρα, άνοιξέ την. Δεν θα σε βλάψει γι' αυτό.»

«Θα βγει, έτσι;» ρώτησε νευρικά το αγόρι.

«Θα έρθει—μόνο για να μάθει τη θέση της. Τώρα, φρόντισε τον εαυτό σου.» Ο Μπλάσι χτύπησε το μαστούνι του στα οπίσθια του αγοριού, παροτρύνοντάς τον να φύγει.

«Αλλά δεν μπορώ.» μουγκρίζει το αγόρι, απομακρύνοντας το μαστούνι ελάχιστα από την εμβέλεια του.

Ο Μπλάσι ούρλιαξε. «Και, τι σε κρατάει;»

«Θα πετάξει έξω από την πύλη, θείε Φρανσουά! Το ξέρω. Θα πετάξει!»

Ο Μπλάσι αναστέναξε. Κούνησε το μαστούνι μπροστά του, κάρφωσε το έδαφος με αυτό και μετά έσφιξε το κεφάλι του. και τα δύο του χέρια πάνω στην επιχρυσωμένη λαβή του. Έσκυψε μπροστά και κοίταξε στα μάτια του παιδιού που αγωνιούσε. Ένα απαλό αεράκι φύσηξε μέσα από τον στάβλο, κουνώντας το φαρδύ πουκάμισο του Μπλάσι.

σαν κουρτίνα που κυλιόταν. Το φαρδύ παντελόνι του κρεμόταν χαμηλά στους γοφούς του και ήταν κοντό στο γόνατο. να αποκαλύψει τους επιδέσμους που έμοιαζαν με μούμιες και τυλίγονταν σφιχτά γύρω από τους μηρούς του καθώς κατέβαιναν σπειροειδώς μέχρι τα πόδια του. Τυχαία σημεία διάστικτα στα περιτυλίγματα - κατακόκκινες κηλίδες όπου Επίμονες πληγές ξεχύθηκαν. Ο Μπλάσι στένεψε το βλέμμα του, αρθρώνοντας τα λόγια του. «Αυτή τη στιγμή, θέλω να μου πεις πώς νιώθεις, Μάικλ».

Το αγόρι χαμήλωσε το βλέμμα του και υποχώρησε. «Φοβισμένος», ομολόγησε.

«Και πώς καταλαβαίνεις ότι νιώθεις;»

«Ίσως θυμωμένος», πρότεινε το αγόρι. «Είναι κακιά, το πιο κακό πλάσμα σε ολόκληρο τον κόσμο!»

«Ανοησίες», έφτυσε ο Καρδινάλιος. «Απλώς προσποιείται ότι είναι κακιά. Στην πραγματικότητα, είναι περιορισμένη και φοβισμένη. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος που ξέρει να εκφράζει τον φόβο της— προσποιούμενη ότι είναι τρομακτική.»

Το αγόρι σήκωσε απότομα το κεφάλι του, το μέτωπό του ανασηκώθηκε και μια νέα λάμψη στα μάτια του. «Φοβάσαι; Από μου;»

«Φυσικά και ναι! Κι όμως, αν εξακολουθείς να τη φοβάσαι όσο σε φοβάται κι αυτή, τότε πώς μπορείς;»

«Περίμενες να την καβαλήσεις;» Το αγόρι γύρισε και μελέτησε τις φθαρμένες και λακκούβες σανίδες της πόρτας του στάβλου, αναρωτώμενο για την ήσυχη και υπομονετική δύναμη που περίμενε την απελευθέρωση. Ο Μπλάσι συνέχισε. «Πρέπει να της δείξεις ότι δεν φοβάσαι. Μόνο τότε θα γίνει να μην σε φοβάται.» Ο Μπλάσι έστρεψε το μπαστούνι του προς το αγόρι. «Μάικλ, εσύ πρέπει να κάνεις το πρώτο βήμα. Πάρε την υπόσχεσή της και κάνε την να νιώσει σαν να είναι μέρος σου - αχώριστη όπως κάθε άλογο από τον αναβάτη του. Μόνο τότε θα γνωρίσει τη θέση της. Με μαζεύεις; Ο Μάικλ χαμήλωσε τους ώμους του και παραπονέθηκε: «Αλλά τι θα γίνει αν με πατήσει επειδή φοβάται;»

«Δεν θα συμβεί τίποτα τέτοιο», γρύλισε ο Μπλάσι. «Έλα!» Κατευθύνθηκε κουτσαίνοντας προς το περίπτερο.

Το αγόρι στάθηκε ακίνητο, διαμαρτυρόμενο, «Μα ο θείος Φρανσουά!»

«Αλλά τίποτα! Έλα τώρα!» Το αγόρι υπάκουσε, κατσουφιασμένο, καθώς ο Μπλάσι κήρυττε. «Μου είπες Κάποτε ήθελες να ιππεύσεις σαν τον άνεμο, έτσι δεν είναι; Λοιπόν, αυτό είναι ένα ξεχωριστό άλογο—ένα δυνατό πνεύμα. Και θέλεις να το ιππεύσεις όπως θα έκανε ο πατέρας σου, ναι—σαν ιππότης; Και να ιππεύσεις ενάντια στους Άγγλους;

«Κι όμως, όχι πάνω σε εκείνο το άλογο! Η μαμά είπε ότι κάτι δεν πάει καλά με αυτό—ότι έχει ένα άγριο και κακό μάτι.

Ο Μπλάσι γύρισε ανάποδα. «Κακό; Μάικλ, δεν τρέχει τίποτα τέτοιο μαζί της. Η μητέρα σου είναι απλώς υπερβολικά ευαίσθητη σε θέματα που οι μητέρες θέλουν να είναι. Έλα.» Συνέχισε προς το πίσω μέρος των στάβλων και πλησίασε έναν απέραντο σωρό από χαλαρό σανό στοιβαγμένο στο χωμάτινο πάτωμα. Το αγόρι τον ακολούθησε με μια σποραδική διστακτικότητα. «Εξάλλου, δεν υπάρχει τίποτα τόσο τρομερά κακό μαζί της που να μην μπορεί να γιατρέψει μια τιθάσευση του πνεύματός της. Θα σε εξυπηρετήσει καλά - αν καταπολεμήσεις το ανεξέλεγκτο άγχος της. Οι δυο σας πρέπει πρώτα να γνωριστείτε.» Ο Μπλάσι σταμάτησε μπροστά στον τελευταίο στάβλο και χτύπησε το μπαστούνι του.

έναντια στο μάνταλο της κουρελιασμένης πόρτας του στάβλου. «Τώρα, ανοίξτε την πύλη και οδηγήστε την έξω όπως θα έκανε οποιοσδήποτε καλός ιππότης να οδηγήσει ένα άξιο άλογο.»

Ο Μάικλ βγήκε ύπουλα μπροστά, ξεκούμπωσε το μάνταλο και υποχώρησε βιαστικά δίπλα στον θείο του. Η πόρτα Άνοιξε με τρίξιμο και σταδιακά πλατύνει για να αποκαλύψει το πρόσωπο μιας τεράστιας μαύρης φοράδας με ψηλό κεφάλι, γυρισμένα αυτιά και μάτια τόσο λευκά όσο του αγοριού. Το θηρίο φύσηξε και χτύπησε καθώς έκανε κύκλους μέσα στο στάβλο. Έσφιξε την οπλή του πάνω στη σκόνη και όρμησε έξω.

«Όχι!» Ο Μπλάζι εμπόδισε τη διαφυγή του, κουνώντας ψηλά το μπαστούνι του. «Ακόμα! Ήρεμα!» χλιμίντρισε η φοράδα, κουνώντας το κεφάλι της ταραγμένη καθώς υποχωρούσε βαθύτερα μέσα στο στάβλο.

Ο Καρδινάλιος χαμογέλασε, το αυστηρό του βλέμμα καρφώθηκε στο μάτι του αλόγου, το οποίο φαινόταν να είναι υπνωτισμένος από το βλέμμα του ηλικιωμένου. «Ναι, θα το κάνεις», ψιθύρισε καθώς κατέβαζε το μπαστούνι του. Ξαφνικά, ο τόνος της φωνής του ήταν σχεδόν παιδικός και απόκοσμος ταυτόχρονα. «Βλέπεις; Πρέπει πρώτα να της πεις ότι είσαι ο αφέντης της». Το πρόσωπό του χαμογελούσε πονηρά. «Είναι εξαιρετική—σαν τον άνεμο, πράγματι». Πέρασε μια στιγμή πριν ο ιερέας καθαρίσει τον λαιμό του και συνέλθει. «Τώρα, Μάικλ, θέλω να—» Τράβηξε το βλέμμα του από το άλογο και ανακάλυψε τον Μάικλ να στέκεται σε αρκετή απόσταση από αυτόν και να αγκαλιάζει έναν στύλο στάβλου, κοιτάζοντας άγρια από πίσω. Ο Μπλάζι γύρισε.

«Μάικλ! Γύρνα δίπλα μου αυτή τη στιγμή! Δεν θα—Αμφ!» Ο Μπλάζι πετάχτηκε απότομα, στροβιλιζόμενος με το κεφάλι σε μια σωρό από άχυρα καθώς το άλογο τον προσπερνούσε τρέχοντας. Ελεύθερο από τα δεσμά του, το θηρίο βγήκε βροντερά από τους στάβλους και καλπάζοντας στην εξοχή. Ο Μπλάζι μουγκρίζει και ξαπλώνει ακίνητος, με το φαρδύ πουκάμισό του τώρα κρεμασμένο πάνω από το κεφάλι του.

Άκουγε μόνο ξεσπάσματα γέλιου καθώς ο Μιχαήλ κατάφερνε να πει: «Σου το είπα, θείε Φρανσουά! Έτσι συμβαίνει πάντα όταν ανοίγεις την πύλη!»

«Αρκετά, Μάικλ!» Σοκαρισμένος αλλά σώος, ο Μπλάσι κάθισε όρθιος και τράβηξε το πουκάμισό του από πάνω από το κεφάλι του. Τον μάλωσε τον Μάικλ καθώς ισιωνόταν και έβγαζε άχυρο από το μαλλιά. «Αν δεν το είχες σκάσει, αυτό μπορεί να μην είχε συμβεί». Κοίταξε τριγύρω. «Πού είναι το μπαστούνι μου;»

Το αγόρι έτρεξε κοντά του γελώντας. Έβγαλε το μπαστούνι από την σωρό με τα άχυρα και το έδωσε στον Μπλάσι. Με μια γρήγορη κίνηση προς τον στύλο του στάβλου, πρότεινε μια παιδική λογική. «Έπρεπε να είχες κρυφτεί πίσω από την ξυλεία, θείε Φρανσουά.»

«Όχι, Μάικλ. Αν δεν σε κοιτούσα επίμονα και δεν έπρεπε να της γυρίσω την πλάτη μου—» Ο Μπλάσι ακούμπησε το μπαστούνι του δίπλα του και έσκυψε μπροστά, με ένα βογκητό καθώς προσπαθούσε να σηκωθεί. Έπειτα αναστέναξε και σωριάστηκε πίσω στο άχυρο. «Πήγαινε να φέρεις τη μητέρα σου, γιε μου». Αντ' αυτού, το αγόρι γέλασε και βούτηξε στο άχυρο δίπλα στον Μπλάσι. «Ξέρω γιατί είναι πάντα θυμωμένη». Ο Μπλάσι απλώς έσφιξε τα χείλη του και κοίταξε την οροφή του στάβλου. Το αγόρι σέρθηκε μέσα στο άχυρο σαν τίγρη που περιπλανιόταν, πλησιάζοντας τα αυτιά του Μπλάσι πριν σωριαστεί και ψιθυρίσει ένα μυστικό με τα χέρια του. «Επειδή έχει τον Διάβολο μέσα της!»

Ο Μπλάσι μισόκλεισε τα μάτια του και κοίταξε τον Μάικλ. «Μην μιλάς πια, μην πεις τίποτα άλλο!»

Το αγόρι έγειρε το κεφάλι του. «Γιατί;»

«Ο Διάβολος βλέπει μόνο τους ανθρώπους—όχι τα ζώα».

Ο Μάικλ κύλησε μακριά και άνοιξε μια τρύπα στο άχυρο για να αποκαλύψει το χωμάτινο δάπεδο του στάβλος. Έβαλε το πρόσωπό του στο λαγούμι και μίλησε, τα λόγια του πνιχτά μέσα στην κοιλότητα καθώς ρωτούσε τον Μπλάζι. «Αν ήμουν ζώο, τότε ο Διάβολος δεν θα μπορούσε να με βλάψει;»
«Δεν είσαι ζώο. Είσαι αγόρι. Και ο Διάβολος βάζει στα αγόρια την εντύπωση ότι θα μπορούσαν να είναι ζώα.»

Ο Μάικλ έβαλε το χέρι του πιο βαθιά στην τρύπα και ξύσε το χώμα πριν τραβήξει μια χούφτα σκόνη από την κοιλότητα. Την πέταξε στον ώμο του, σήκωσε τη σκόνη από τις παλάμες του και μύρισε τα δάχτυλά του. «Ξέρω πού είναι ο Διάβολος, θείε Φρανσουά». Το αγόρι έδειξε μέσα στην κοιλότητα που είχε φτιάξει. «Είναι εκεί κάτω — στο μέρος που δεν μπορώ να πω με σιγουριά».

«Μην πεις αυτή τη λέξη», απάντησε ο Μπλάσι καθώς καθόταν πιο βαθιά στο άχυρο, βάζοντας τα χέρια του πίσω από το κεφάλι του και ενώνοντας τα δάχτυλά του καθώς συνέχιζε να κοιτάζει το ταβάνι. μήκος, πρόσθεσε, «Ναι. Και είναι φυλακισμένος εκεί κάτω επειδή ο Θεός τον τιμώρησε επειδή ήταν κακός. Όπως τιμωρείσαι όταν συμπεριφέρεσαι άσχημα, έτσι τιμωρήθηκε και ο Διάβολος επειδή σκόρπισε το Κακό στους ανθρώπους».

Το αγόρι σκέφτηκε την μάλλον στοιχειώδη αναλογία του Μπλάζι πριν τον ρωτήσει. «Αλλά θείε Φρανσουά, αν το κακό είναι κακό, τότε πώς βγήκε ο Διάβολος για να το κάνει;»

να συμβεί; Και γιατί ο Θεός τον αφήνει;

Ο Μπλάζι γέλασε. Λέγεται πανώλης, Μάικλ—Πανώλης. Και ο Διάβολος δεν μπορεί να βγει από τον περιορισμό του.»

«Τότε πώς το κατάφερε αυτό;»

«Θα το συζητήσουμε όταν μεγαλώσεις, όταν ξέρεις αρκετά για να συζητάς τέτοια πράγματα.»

Το αγόρι σέρθηκε δίπλα του. «Αλλά είμαι μεγαλύτερος, θείε Φρανσουά! Μπορείς να μου το πεις.»

Ο Μπλάζι ανακάθισε και χτύπησε το μπράτσο του αγοριού. «Προς το παρόν, να ξέρεις ότι πρέπει να αγαπάς τον Θεό με όλη σου την καρδιά. Αγαπάς τον Θεό, έτσι δεν είναι;»

«Αγαπώ τον Θεό και μισώ τον Διάβολο!» είπε ο Μιχαήλ. «Και ξέρω ότι ο Θεός κάνει καλά πράγματα και ο Διάβολος κάνει κακά πράγματα, ότι ο Θεός είναι καλός και ο Διάβολος είναι κακός. Βλέπετε, είμαι μεγαλύτερος τώρα!»

«Ναι, μεγαλώνεις τόσο πολύ —το καλό είναι ο Θεός και το κακό ο Διάβολος. Οπότε, κάνε μόνο καλό.» Ο Μπλάσι έτριψε το κεφάλι του Μάικλ και χαμογέλασε. «Ο πατέρας σου θα ήταν περήφανος για σένα.»

Το αγόρι γονάτισε σιγά σιγά, τράβηξε ένα μακρύ άχυρο από την σωρό με τα άχυρα και το στριφογύρισε στα δάχτυλά του. «Θείε Φρανσουά, μπορείς να με μάθεις πώς να προσεύχομαι;»

Ο Καρδινάλιος τον κοίταξε με δυσπιστία. «Ξέρεις ήδη πώς να προσεύχεσαι».

«Όχι, εννοώ, όπως το πώς προσεύχεσαι —πολύ σκληρά—με εκείνες τις άλλες λέξεις που δεν καταλαβαίνω; Μπορείς να με μάθεις;»

Ο Μπλάζι γέλασε με την αφελή αναφορά του Μιχαήλ στη λατινική προσευχή. «Λοιπόν, θα μπορούσα.

Θέλεις να γίνεις ιππότης και ιερέας;»

«Αν προσευχόμουν με αυτά τα άλλα λόγια, τότε ο Θεός θα σκότωνε πραγματικά τον Διάβολο». Ο Μπλάσι είδε μια λάμψη στα ολοένα και πιο διάπλατα μάτια του παιδιού καθώς συνέχιζε. «Ή ίσως μπορείς να ζητήσεις από τον Θεό να τον σκοτώσει, επειδή ήδη ξέρεις τα λόγια! Θα μπορούσες να προσευχηθείς για να συμβεί;»

Ο Μπλάσι κούνησε το κεφάλι του και έσφιξε το σαγόνι του. «Η προσευχή δεν λειτουργεί έτσι, Μάικλ». Ίσως όταν μεγαλώσεις—»

Το αγόρι πέταξε κάτω το καλαμάκι και τσίμπησε τα δάχτυλά του. Ο Μπλάσι έστρεψε την προσοχή του στα πόδια του, χτυπώντας ελαφρά τις κηλίδες αίματος στους επιδέσμους του. Ο Μπλάσι ένιωσε το αγόρι να τραβάει το μανίκι του πουκαμίσου του.

«Θείε Φρανσουά;»

"Ναί;"

«Γιατί ο Θεός άφησε τον Διάβολο να σκοτώσει τον πατέρα μου, τον θείο μου Ζακ και όλους τους άλλους;»

«Αυτή ήταν μάχη, Μάικλ, άντρες σκότωναν άντρες. Κι όμως, μπορώ να σου πω ένα μυστικό, αν θέλεις να το ακούσεις;», πρότεινε.

«Πες μου! Τι είναι;»

Ο Μπλάζι έβαλε το χέρι του στον ώμο του αγοριού. «Προσευχήθηκα για τον πατέρα σου και τον θείο Ζακ—και χρησιμοποίησα αυτές τις άλλες λέξεις. Και ξέρεις τι μου είπε ο Θεός;»

"Τι;"

«Μου είπε ότι βρίσκονται στον Παράδεισο τώρα. Ο πατέρας σου σου χαμογελάει αυτή τη στιγμή — σε περιμένει να τον συναντήσεις όταν έρθει η πολύτιμη στιγμή σου.»

«Εννοείς, όταν πεθάνω;»

Ο Μπλάσι αναστέναξε. «Ναι... τότε».

Ο Μάικλ άφησε μια ανάσα και έσκυψε. «Αλλά δεν θέλω να πεθάνω. Σε βάζουν στο χώμα με τα έντομα και μετά σου πέφτουν τα κόκαλα. Ξέθαψα ένα πουλί που είχα θάψει κάποτε, και το μόνο που είχε απομείνει ήταν τα κόκαλά του, ούτε φτερό ούτε σάρκα.»

Ο Καρδινάλιος κούνησε το κεφάλι του. «Ωστόσο, οι ψυχές μας δεν θα είναι στο χώμα, Μάικλ. Το σώμα μας πεθαίνει— οι ψυχές μας προχωρούν στον Παράδεισο. Βλέπετε, λοιπόν, ποτέ δεν πεθαίνουμε πραγματικά. Απλώς φαίνεται έτσι επειδή είμαστε σάρκα όπως και αθάνατη ψυχή μας, και συχνά δεν μπορούμε να δούμε πέρα από τη σάρκα, η οποία μας έχει ισχυρό έλεος.

«Μα θείε Φρανσουά, πώς ξέρουμε ότι η ψυχή μας είναι αληθινή αν δεν μπορούμε να τη δούμε;»

«Δεν χρειάζεται να το δούμε, Μάικλ. Ο Θεός μας το έχει ήδη πει. Μας αγαπά και θέλει να το δούμε». να είσαι μαζί Του.

Το αγόρι σταμάτησε για λίγα λεπτά σαν να σκεφτόταν. «Θα μου μάθεις και τις άλλες λέξεις για να μπορέσω να μιλήσω με τον Θεό;»

«Μιλάς στον Θεό κάθε φορά που προσεύχεσαι. Δεν χρειάζεσαι άλλα λόγια.»

Το αγόρι κούνησε το κεφάλι του, απαντώντας κατηγορηματικά: «Αλλά το κάνω, για να μου μιλάει όπως σου μιλάει! Δεν μου μιλάει ποτέ — αλλά μετά πάντα κοιμάμαι».

Ο Μπλάσι γέλασε και χτύπησε ελαφρά το στήθος του αγοριού . «Σου μιλάει μέσα από την καρδιά σου. Πρέπει να Τον ακούς από μέσα σου».

Ο Μάικλ έβαλε το χέρι του στο στήθος του για να νιώσει τον χτύπο της καρδιάς του. Έπειτα κοίταξε ψηλά και επιθεώρησε την οροφή του στάβλου. Τελικά, άφησε το χέρι του να πέσει, κοίταξε την τρύπα στο άχυρο και γύρισε πίσω στον Μπλάσι. «Θείε Φρανσουά, μπορεί ο Διάβολος να μας βλάψει αν είμαστε στον Παράδεισο;»

Ο Μπλάσι χαμογέλασε. «Φυσικά και όχι!»

«Τότε θέλω να πάω στον Παράδεισο και να ξαναδώ τον πατέρα και τον θείο Ζακ. Μπορώ;»

Ο Μπλάσι έτριψε το κεφάλι του αγοριού και χαμογέλασε. «Θέλεις να πας στον Παράδεισο;»

Το αγόρι χαμογέλασε και πετάχτηκε όρθιο με χούφτες σανό, με τα χέρια του απλωμένα. «Θα γίνω άγγελος και θα έχω φτερά για να πετάξω πολύ, πολύ γρήγορα, ώστε να μην μπορεί να με πιάσει ο διάβολος!»

Απομακρύνθηκε από την σωρό με τα άχυρα και στριφογύρισε γύρω από τον στύλο του στάβλου, προσποιούμενος ότι πετάει.

καθώς έριχνε άχυρο πίσω του. «Έτσι, θείε Φρανσουά! Βλέπεις πόσο γρήγορος είμαι;»

Έτρεχε γύρω γύρω, ζαλισμένος. Μετά από λίγα λεπτά, ο Μάικλ ταλαντεύτηκε και σωριάστηκε στο έδαφος. Με ένα βλέμμα μεθυσμένου και ένα χαμόγελο, ρώτησε : «Πετούσα γρήγορα, έτσι δεν είναι; Σαν τον άνεμο;»

«Πράγματι, ήσουν, Μάικλ», τον διαβεβαίωσε ο Μπλάσι. «Τόσο γρήγορος όσο ο άνεμος και ακόμα περισσότερο. Τώρα πήγαινε να μου φέρεις τη μητέρα σου».

Αντ' αυτού, το αγόρι έστρεψε την προσοχή του στο πάτωμα του στάβλου και μάζεψε σκόνη σε έναν σωρό. Κοίταξε το σωρό από χώμα και το χαμόγελό του εξαφανίστηκε. Στη συνέχεια, σηκώθηκε αδέξια και ρώτησε τον Μπλάσι: «Θα αφήσει ο Θεός τους Άγγλους να πάνε στον Παράδεισο;» Ο Μπλάσι έψαξε στο χώμα για τις κατάλληλες λέξεις και ο Μάικλ συνέχισε: «Γιατί, αν οι Άγγλοι πάνε εκεί, τότε εγώ θα πάω». να τους πετάξουν έξω—σκότωσαν τον πατέρα μου και τον θείο Ζακ και για να μην μπορούν να είναι μαζί μας». Κλώτσησε το σωρό από σκόνη στο πάτωμα του στάβλου. Ο Μπλάσι διέκρινε στα λόγια του αγοριού τον ίδιο ακλόνητο θυμό που άκουγε συχνά μέσα από την ταραγμένη καρδιά του . Το αγόρι πάτησε το έδαφος εκεί που βρισκόταν τελευταία φορά το σωρό από σκόνη. «Και μετά ο Διάβολος θα τους πατήσει σαν έντομο—μέχρι να πέσουν τα κόκαλά τους!

«Μάικλ! Αρκετά!» έφτυσε ο Μπλάσι. «Ο Θεός δεν θα ακούσει αυτά τα λόγια!» Το παιδί κοίταξε τον Μπλάσι σαν να ήθελε ξαφνικά να μάθει πού βρισκόταν. Ο Μπλάσι διαπίστωσε ότι τα μάτια του Μάικλ ήταν δακρυσμένα και Ο Καρδινάλιος χαμήλωσε το πηγούνι του με έναν αναστεναγμό καθώς συλλογιζόταν το κακόβουλο μίσος στο στήθος του. Ο Μπλάσι φώναξε το παιδί. «Έλα». Το αγόρι βούτηξε στην αγκαλιά του Μπλάσι . Αγκαλιάστηκαν σιωπηλά, μοιράζοντας έναν ήσυχο και επίμονο πόνο που καμία λέξη, προσευχή ή η υπόσχεση θα μπορούσε να εκφράσει ή να ανακουφίσει επαρκώς.

Τελικά, ο Μπλάσι μίλησε σε μια προσπάθεια να παρηγορήσει το αγόρι. «Έχεις ακόμα τη μητέρα σου κι εμένα. Και θα συνεχίσεις το όνομα Μπλάσι και θα παρηγορήσεις τη μητέρα σου με πολλά παιδιά που θα είναι τόσο υπέροχα όσο εσύ. Και ναι, θα σου μάθω και τις άλλες λέξεις, αν θέλεις τόσο πολύ να τις μάθεις.»

«Σ' αγαπώ, θείε Φρανσουά», μουρμούρισε ο Μιχαήλ, με τη φωνή του πνιχτή στο λαιμό του Μπλάζι.

«Όπως κι εγώ», απάντησε ο Μπλάζι, χαϊδεύοντας το κεφάλι του Μάικλ. «Είσαι ο γιος που δεν θα «έχω». Αναστέναξε, έσπρωξε απαλά το αγόρι μακριά του και του έβαλε ένα μικρό πορσελάνινο άλογο στο χέρι. «Τώρα, να είσαι καλό παιδί και να μου φέρεις τη μητέρα σου. Η μέρα είναι αργά». Το αγόρι ρούφηξε τη μύτη του, ισιώθηκε και χαμογέλασε. «Μάλιστα, θείε Φρανσουά». Τότε ο Μάικλ σκούπισε τη μύτη του με το μανίκι του και βγήκε από τους στάβλους. Ο Μπλάζι έπεσε ανάσκελα στο άχυρο και γρύλισε καθώς έτριβε το πρόσωπό του.

Ο Καρδινάλιος κοίταξε προς την είσοδο των στάβλων, ακούγοντας το συρρίκνωμα των ελαφρών και βιαστικών βημάτων. Κάθισε όρθιος καθώς μια λεπτή μεσήλικη γυναίκα μπήκε τρέχοντας στον περίβολο - η Άλσα ντε Μπλασί, χήρα της Ρενέ ντε Μπλασί.

«Φρανσουά!» φώναξε, ψάχνοντας τους στάβλους καθώς σκούπιζε τα χέρια της στην ποδιά της.

«Ορίστε», γκρίνιαξε ο Μπλάσι, κουνώντας το χέρι του.

Έτρεξε μπροστά. «Θεέ μου, τι συμβαίνει εδώ; Πληγώθηκες;»

«Μόνο πεσμένοι», δήλωσε ο Μπλάζι, απλώνοντας το χέρι του. «Και αν μου επιτρέπετε την αξιοπρέπεια της στάσης—»

Τον τράβηξε όρθιο, ενώ παραπονιόταν: «Βλέπεις τι συνέβη! Δεν μπορείς να περπατάς. Πρόσεχε τους επιδέσμους σου! Είναι βρώμικοι και οι πληγές τώρα αιμορραγούν ξανά - ακόμα περισσότερο από πριν». Ο Μπλάσι απλώς χαμογέλασε και στηρίχτηκε στο μπαστούνη του. Θεωρούσε την Άλσα ελκυστική, αλλά ιδιαίτερα όμορφη όταν την εξαόπτινε θυμωμένα.

«Θα έπρεπε να σηκωθείς! Γιατί είσαι εδώ μέσα;» τον ρώτησε η Άλσα. «Και ο Μάικλ ήταν κι αυτός εδώ μέσα;»

Ο Μπλάσι απάντησε με ένα νεύμα προς την κατεύθυνση της ανοιχτής πύλης του στάβλου.

«Έχει δραπετεύσει—πάλι».

Η Άλσα κοίταξε το άδειο περίπτερο με την πόρτα μισάνοιχτη και κούνησε το κεφάλι της με αηδία. «Καλύτερα για εμάς να χαθεί για πάντα. Υποθέτω ότι τελικά σε ποδοπάτησε. Πες μου, με καλό ύφος—γιατί την κρατάς εδώ; Αν λες για τον Μάικλ, δεν θα το έχω!» Έδειξε με το δάχτυλο προς το περίπτερο. «Δεν θέλω τον Μάικλ κοντά σε αυτό—αυτό το πράγμα! Δεν μοιάζει με κανένα άλλο.»

«Στην πραγματικότητα, είναι πολύ ανώτερο», υπερασπίστηκε το άλογο ο Μπλάζι.

«Ω;» Έγειρε το κεφάλι της. «Τότε γιατί ο σιδηρουργός ήταν τόσο πρόθυμος να ανταλλάξει αυτό με το άλλο; Έχει ανταλλάξει άλογα όλη του τη ζωή, σας λέω. Γιατί ένας άνθρωπος που γνωρίζει τόσο καλά αυτά τα ζώα, που είναι τόσο έμπειρος στην τέχνη του, μπορεί να είναι τόσο πρόθυμος να υποβαθμίσει τον εαυτό του;»

Ο Μπλάζι αναστέναξε. «Όπως σου είπα, Άλσαε, κάτι δεν πήγαινε καλά με το ισχίο του—δεν ήταν ικανό ούτε για να ρυμουλκήσει ένα κάρο για μεγάλο μήκος. Ίσως ο σιδηρουργός να είχε κάποιον άλλο υποψήφιο αγοραστή για το άλλο άλογο, κάποιον που ήθελε να πληρώσει πλουσιοπάροχα— μπορούμε να κάνουμε εικασίες επ' αόριστον.»

Η Άλσαε άφησε ένα σαρκαστικό γέλιο. «Κάνεις εικασίες;» Χαχανίζοντας ξανά, συνήλθε, ακουμπώντας τα χέρια της στους γοφούς της και γυρνώντας την πλάτη της για να παρατηρήσει το ηλιοβασίλεμα.

«Παρεμπιπτόντως, «θα ήθελα να σας ενημερώσω ότι σήμερα, καθώς επέστρεψα από το αρτοποιείο, είχα το προνόμιο να μιλήσω με έναν αρκετά αξιόλογο κληρικό από την Αβινιόν. Συμπεριφερόταν σωστά —και μάλιστα φιλικά— και γνώριζε καλά τα γεγονότα μέσα στο Παπικό Παλάτι.» Ο Μπλάζι άκαμπτος στο μπαστούνι του. Έγειρε το σαγόνι του και κοίταξε γύρω στους στάβλους.

«Ξέρει κιόλας για σένα», πρόσθεσε.

Πριν γυρίσει εντελώς, ο Μπλάσι την έσφιξε από το μπράτσο. «Ποιος είναι αυτός ο κληρικός και τι του είπες;»

«Με πληγώνεις! Λύσε το χέρι σου!» Η Άλσαε τράβηξε το μπράτσο της μακριά του και ίσιωσε την μπλούζα της.

«Συγχωρέστε με», απάντησε ο Μπλάζι. «Απλώς ήθελα να—»

Η Άλσαε λαχάνιασε και γύρισε μακριά του. Σταύρωσε τα χέρια της και κοίταξε τις αρχές του σούρουπου, που έριχνε μια ασυνήθιστα φωτεινή λάμψη πάνω από τη γη εκείνη την ημέρα, σαν ο ουρανός να κινούνταν τώρα με μια επιταχυνόμενη αυγή. «Είπαμε μόνο λίγα λόγια», είπε.

παραδέχτηκε πριν γυρίσει και τον κοιτάζει. Το βλέμμα της σταμάτησε στα δεμένα με επίδεσμο πόδια του. «Ωστόσο, τον ρώτησα για τη φωτιά στην Κουζίνα του Παλατιού και δεν μπορούσε να θυμηθεί μια τέτοια στιγμή όπως την περιέγραψες». Τον εξέτασε στα μάτια.

Ο Μπλάσι έσφιξε τα χείλη του και γύρισε τα μάτια του. «Και αν σου πω ότι δεν θυμάμαι να έχω καεί, θα εξαφανιστούν τα τραύματά μου; Αλήθεια, Άλσαε, η αμφιβολία ή η έλλειψη επιβεβαίωσης ενός ανθρώπου δεν υπονοεί την ενοχή ενός άλλου ανθρώπου».

«Είστε ο Καρδινάλιος», δήλωσε ψυχρά ο Άλσαε. «Θα έπρεπε να γνωρίζετε καλύτερα για τέτοιες επιπτώσεις στα μάτια του Θεού, έτσι δεν είναι;»

Ο Μπλάζι της έριξε ένα αυστηρό βλέμμα. «Πράγματι, θα έπρεπε. Και σου είπα ότι δεν θέλω να μου πεις πού βρίσκομαι μέχρι να συνέλθω.»

Η Άλσαε χαμογέλασε και σήκωσε τους ώμους της. «Και δεν το έκανα, όπως ζήτησες.»

«Υπέροχα», είπε ξερά ο Μπλάζι. «Να φύγουμε από εδώ;» Κουτσαίνοντας κατευθύνθηκε προς το είσοδο από σταθερό, όμως ο Άλσαε τον σταμάτησε από το μπράτσο μετά από λίγα μόνο βήματα.

«Φρανσουά, υπάρχει κάτι που πρέπει να ξέρω πέραν πάσης αμφιβολίας.»

"Τι είναι αυτό;"

«Ως άνθρωπος του Θεού— ακόμα και Καρδινάλιος —και ο μοναδικός εν ζωή θείος του γιου μου, θα περίμενα να μου πεις την αλήθεια.»

Ο Μπλάσι αναστέναξε, στηρίχτηκε στο μπαστούνι του και κοίταξε τα φθαρμένα σημάδια στα παπούτσια της.

πριν κοιτάξει τα μάτια της. «Τι συμβαίνει;»

«Από πού, πάλι, είπες ότι απέκτησες αυτό το άλλο άλογο;» είπε, με τη φωνή της να γίνεται αιχμηρή σε μια πρόκληση.

«Σου το είπα —από τους στάβλους του παλατιού. Πρέπει να σκεφτούμε το ίδιο ερώτημα για τον χρόνο μας στη γη;»

Η Άλσαε σφίχτηκε και έγνεψε καταφατικά. «Πρέπει». Κοίταξε αλλού πριν σφίξει το χέρι της.

τα χέρια της, στηρίζοντας τους ώμους της και κοιτάζοντάς τον στα μάτια. Χαμογέλασε με το ζόρι. «Μίλησα με τον σιδηρουργό πριν από μερικές μέρες και γέλασε μαζί μου. Είπε ότι δεν υπήρχε τίποτα το πρόβλημα με το ισχίο του αλόγου, και μου είπε επίσης: «Δεν ήταν συνηθισμένο άλογο,

καθώς είχε αναμφισβήτητα διακριτικά—αυτά της Βασιλικής Φρουράς της Αυτού Μεγαλειότητας. Σε ρωτώ τώρα, Φρανσουά: πώς είναι δυνατόν αυτό;»

«Βασιλική Φρουρά;» ρώτησε ο Μπλάζι με δυσπιστία. «Ασφάλισα το άλογο από τους παπικούς στάβλους».

«Ήταν ιδιοκτησία της Αγίας Έδρας». Τα μάτια τους συναντήθηκαν και ένα βλέμμα έκαιγε ανάμεσα στον Μπλάσι και τον Άλσαε, σαν να προσπαθούσε ο καθένας να κοιτάξει μέσα από τον άλλον. Ο Άλσαε ήταν ο πρώτος που κοίταξε αλλού.

«Συνέθεσα ότι ίσως ο σιδηρουργός έκανε λάθος», είπε. «Ωστόσο, μου είπε πώς διέταξε το άλογο να υποχωρήσει στη θέση του, να ορμήσει και να πλαγιοκοπήσει, και να πέσει στο πλάι και να μείνει ακίνητο σαν νεκρό. Πώς αλλιώς μπορεί ένα άλογο να υπακούσει σε τέτοιες εντολές αν δεν είναι εκπαιδευμένο για μάχη; Και γιατί ένα άλογο της Αγίας Έδρας να είναι τόσο έμπειρο;»

Ο Μπλάζι σήκωσε τους ώμους του. «Είναι πιθανό αυτό να προερχόταν αρχικά από πολεμικό υλικό πριν πέσει στα χέρια της Έδρας. Θα μπορούσαμε να εξετάσουμε το θέμα για πάντα χωρίς να έχουμε καταλήξει σε κάποιο συμπέρασμα.» «Ίσως», απάντησε η Άλσαε, χωρίς να έχει πειστεί καθόλου.

Καθώς έφευγαν από τους στάβλους, η Άλσαε κοίταξε κάτω από το μακρινό δασικό όριο. «Πολύ καλά. Ψάχνουμε το άλογό σου με το πρώτο φως. Δεν θα περιπλανηθεί μακριά.» Αγκάλιασε το ελεύθερο χέρι του Μπλάσι και τον βοήθησε προς το σπίτι.

«Είναι καλό άλογο», σχολίασε ο Μπλάζι. «Δώσε της αρκετό χρόνο για να έρθει.»

«Σου έχει επιστρέψει η όρεξή σου;» ρώτησε η Άλσαε, φαινομενικά κουρασμένη πλέον από το θέμα.

«Πεινάω», παραδέχτηκε ο Μπλάσι.

«Αυτό θέλω να ακούσω. Το πιάτο σου θα γεμίσει και το ποτήρι σου θα ξεχειλίσει, και θα υπάρχει ακόμη και φρέσκο ψωμί. Θα πρέπει να ξεκουραστείς μετά το δείπνο. Πρέπει να σου αλλάξουμε τους επιδέσμους και να σε κάνουμε ξανά έναν αξιοσέβαστο Καρδινάλιο». Του χαίδεψε το χέρι και γέλασε.

«Ίσως να γίνεις ο ίδιος ο Πάπας. Και πώς λοιπόν να σε προσφωνεί ο Μιχαήλ;» ρώτησε γελώντας. «Ως: ο Θεός του, η Αγιότητά του;» Ο Μπλάζι χαμογέλασε αδύναμα και κούνησε το κεφάλι του.

Περπάτησαν αργά προς το κάστρο και μέσα στη σιωπή που ακολούθησε, άκουσαν το αδιάκοπο ουρλιαχτό ενός μακρινού σκύλου. Πέρα τους, το λυκόφως έπεφτε πάνω στην εξοχή και μέσα από

Μέσα στα λεπτά, σαρωτικά σύννεφα, μόνο τα πιο λαμπρά αστέρια φαίνονταν. Τα υπόλοιπα ξεπλύθηκαν από μια γκρίζα κηλίδα που κάλυπτε τον ουρανό. Το ουρλιαχτό συνεχιζόταν, η στοιχειωτική κραυγή και το δυσοίωνο βογκητό, που υποδήλωναν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, ότι ίσως κάτι μεγάλο και τρομερό υψωνόταν πάνω από τον ορίζοντα που κινούνταν σταθερά σαν φτερά στον άνεμο.

~*~

Ακόμα και όταν ο Μπλάζι απομονώθηκε στην πόλη Ρεμς, το απομακρυσμένο Αβαείο Γκαρντιένς θα μπορούσε να μοιάζει με ένα εγκαταλελειμμένο πεδίο μάχης αινιγματικής σφαγής, με το τοπίο του να είναι γεμάτο με τα διαμελισμένα και ανακατεμένα λείψανα στρατιωτών, μοναχών, ιπποκόμων και αλόγων. Από εκείνη την τρομερή παραμονή, όταν ο Μπλάζι κατάφερε να ανοίξει τη δεύτερη Πύλη, εκατοντάδες άνδρες κείτονταν σκισμένοι και πεταμένοι, με τα σπασμένα τους μέρη να έχουν αποθεθεί εκεί που τα ιπτάμενα αγάλματα της εκκλησίας του Αβαείου τους απελευθέρωσαν τελευταία φορά. Τα διάσπαρτα λείψανα ήταν τόσο άθλια... εκτεθειμένοι στα στοιχεία της φύσης, ο άνεμος είχε χάσει προ πολλού τη δυσσομία του, σφυρίζοντας μόνο μέσα από ασπρισμένα κόκαλα, κουρελιασμένα ρούχα και τούφες από πεισματάρικα μαλλιά. Η πλαγιά του Άμπεϊ ήταν τώρα ένα ανεστραμμένο, από πάνω νεκροταφείο και μια κραυγαλέα προσβολή για όλη την Ανθρωπότητα.

Οι σωροί λάσπης του Λοχαγού Μπορν είχαν διαβρωθεί προ πολλού από τις εξωτερικές ρωγμές του καθεδρικού ναού, επιτρέποντας επαρκή αερισμό για το καυστικό βδέλυγμα που είχε προσπαθήσει να περιορίσει. Μέσα στην εκκλησία και κάτω από την Αγία Τράπεζα, οι στεναγμοί και οι κραυγές της στροβιλιζόμενης στήλης συνεχιζόνταν, αμείωτες από μια επιστέγασμα έξι τόνων που έβγαζε ένα σύννεφο θανάτου. Η ομίχλη ήταν μια νυχτερινή επαναλαμβανόμενη ομίχλη, που συμπεριφερόταν περισσότερο σαν μια προβλέψιμη και αιθέρια νυχτερινή οργανισμό αντί για μια διαλυόμενη βραδινή ομίχλη. Το σούρουπο, ξεπρόβαλε από τον καθεδρικό ναό και ξεδιπλώθηκε στην πλαγιά του λόφου σαν ένα κυματιστό χαλί σκότους τόσο έντονα μαύρο που κατάπιε κάθε λάμψη και λάμψη φωτός από κάθε επιφάνεια νερού και πέτρας. Η ομίχλη κάλυπτε τον καυτό εαυτό της πάνω από το έδαφος μέχρι το φως της αυγής, όταν πάντα παρέδιδε μια καμένη γη. Πάντα, η θανατηφόρα αυλαία τραβούσε την πλαγιά του λόφου Abbey και υποχώρησαν στον καθεδρικό ναό για να περιμένουν την επόμενη υποψία σούρουπου. Η ομίχλη ήταν σχεδόν αναγνωρίσιμη ως κάτι άλλο εκτός από το γύρισμα της νύχτας, κι όμως, σαν μια επίμονη πανούκλα, κάλυπτε επιπλέον έδαφος με κάθε παραμονή που περνούσε, πνίγοντας σταθερά τη γαλλική ύπαιθρο. Στο πέρασμά της, ζιζάνια και θάμνοι μαύρισαν και ολόκληρα δέντρα έπεσαν γυμνά, λίμνες και ρυάκια μολύνθηκαν, και κάθε ζωντανό ον - από ανθρώπους μέχρι σκυλάρουραίοι στους ψύλλους—παραδόθηκε στην αδιάκοπη παρουσία. Συνολικά, ο καιόμενος ατμός φαινόταν να χρησιμεύει ως μια διαβολική γραμμή άμυνας, προσφέροντας μια διαρκώς διευρυνόμενη τάφρο από θάνατο για να προστατεύσει την ανοιχτή Πύλη.

Ωστόσο, υπήρχε κάτι περισσότερο από μια ομίχλη που επιφύλασσόταν για κάθε ατίθασο ταξιδιώτη. Όταν το Αβαείο

Ο δυτικός ορίζοντας έπνιξε τις τελευταίες ακτίνες του φωτός της ημέρας και η καυστική καμπύλη του καθεδρικού ναού κύλησε πάνω στο δασικό έδαφος, οι ανώτερες περιοχές της στέγης του καθεδρικού ναού ζωντάνεψαν με ένα κρεσέντο χάους που ξέσπασε στους ουρανούς σαν κακοφωνία κορακιών. Μια στροβιλιζόμενη στήλη από γρανιτένια αγάλματα κινήθηκε σπειροειδώς προς τα αστέρια, και αυτό το εναέριο βδέλυγμα συγκεντρωνόταν σε πολλά περιπλανώμενα σμήνη που σάρωσαν την ύπαιθρο ως αγέλες φτερωτών δαιμόνων το κυνήγι, καταβροχθίζοντας κάθε ζωντανό πλάσμα που έβρισκαν. Σαν την μοιραία ομίχλη, κάλυπταν φρέσκο έδαφος κάθε βράδυ, πετώντας όλο και πιο κοντά σε κατοικημένα χωριά και αποτελώντας αυξανόμενη απειλή για τις κοντινές πόλεις Μουράτ, Βικ-συρ-Σερ και Σεν-Φλουρ.

Αυτά τα πλάσματα του αέρα δεν ήταν πραγματικά Γκροτέσκα, γιατί η σάρκα του Γκροτέσκα που έμοιαζε το καθένα είχε πεθάνει προ πολλού από την έκθεση στο ηλιακό φως. Τα αγάλματα ήταν απλώς γρανιτένιες μορφές της ζωντανής ομοιότητάς τους, που τώρα κατοικούσαν από Αρχέγονους Δαίμονες: πνεύματα που είχαν δραπετεύσει από την ανοιχτή Πύλη - αιθέριους και άυλους Δαίμονες που δεν έμοιαζαν καθόλου με την αληθινή φύση των Έλτζο. Οι βραχώδεις μορφές δεν ήταν τίποτα περισσότερο από δαιμονισμένες πέτρες και η ενσάρκωση Δαιμόνων που ρίχτηκαν στην Κόλαση τις πρώτες ημέρες της δημιουργίας της. Ο Έλτζο που κάποτε κατείχε αυτά τα σώματα είχε προ πολλού στερεοποιηθεί από τον ήλιο. Και μόνο οι Δαίμονες τα κατέχουν τώρα, κινούμενοι σαν ένα κάτω από το φεγγάρι καθώς σκορπίζουν τον τρόπο σε μια ολοένα και μεγαλύτερη έκταση σκιασμένων εδαφών.

Ακόμα και καθώς ολοένα και περισσότεροι χωρικοί έμαθαν για την καυστική ομίχλη που έρχονταν και τα διαβόητα ιπτάμενα αγάλματά της, και είχαν τρόπους να ξεφύγουν από αυτά τα αυξανόμενα τερατουργήματα, λίγοι χωρικοί διέφυγαν από τα παντοδύναμα και θανατηφόρα σχέδια της κόλασης. Η Μεγάλη Επιδημία ήταν σαν ένας δράκος που αναδύθηκε από τη Μαύρη Θάλασσα, έχοντας τρία διογκωμένα κεφάλια με τρία ονόματα: Βουβονία, Πνευμονία και Σεψιαμία. Το τρικέφαλο τέρας καβαλούσε τον μαύρο αρουραίο και θα ονομαζόταν από τους Γάλλους Μαύρος Θάνατος, και η Κόλαση το ακολουθούσε. Ήταν πράγματι ένα διαβολικό ρόφημα. Ακόμα και όταν το εξήντα έξι τοις εκατό της Ασίας βρισκόταν κάτω από την άσχημη μυρωδιά του θανάτου, η όρεξη του Λουκιφαέλ για την ψυχή του Ανθρώπου ήταν σχεδόν σβησμένη. Τον ήθελε όλο μαζί της, φυλακισμένο για πάντα. Έτσι, το 1347, τις τελευταίες ημέρες του Οκτωβρίου και κάτω από ένα μεγάλο φεγγάρι συγκομιδής, ο Μαύρος Θάνατος όρμησε κάτω από τα αλιευτικά σκάφη της Santa Godeberta, κάτω από τα σχοινιά του πλοίου και εναντίον όλων των λαών της Ευρώπης. Σε λίγες μόνο μέρες, το θανατηφόρο παρασκεύασμα του Λουκιφαέλ έπνιξε το πολύβουο λιμάνι της Μεσσήνης και φύσηξε στην ενδοχώρα σαν δηλητηριώδες θαλασσινό αεράκι.

Αφού κατέκλυσε την πόλη της Μεσσήνης, ο Πανούκλας άνοιξε μια πορεία πενήντα μίλια νότια προς την πόλη της Κατάνια. Αμέσως, οι κάτοικοί της ανακάλυψαν ότι μια επιδημία βρισκόταν σε εξέλιξη και απέκλεισαν την πόλη τους. Ωστόσο, καθώς εξαπλωνόταν γρήγορα, αυτή η αντίδραση της ήρθε πολύ αργά. Η Κατάνια έσκασε σαν μια ώριμη φουσκάλα, αποδίδοντας αμέτρητα μπούσσελ μαύρων μήλων. Κάτω από πυρετώδεις μασχάλες. Και ενώ η πόλη της Κατάνια υπέκυψε στην εξάπλωση

Από την επιδημία, χλώμιασε και η πόλη της Βενετίας, βγάζοντας εξακόσια πτώματα την ημέρα. Καθώς οι Βενετοί γιατροί εκτίθεντο στους αυξανόμενους αρρώστους, οκτώ στους δέκα από αυτούς έβγαζαν δηλητηριασμένα μήλα και πέθαιναν κι αυτοί. Μια κακιά μάγισσα ήταν η Λουκιφαήλ — συνολικά, τα δύο τρίτα της Βενετίας πέθαναν και τα πτώματά τους σαπίστηκαν στον ήλιο.

Η Βουβονία, η Πνευμονία και η Σεψαιμία βασίλευαν καθώς ο Λουκιφαήλ συνέχιζε τη Συγκομιδή των Μαύρων Μήλων. Έσπρωξε το τρίπτυχο δίκρανό της και έσπρωξε τις τρεις πληγές της βορειότερα για να σφυροκοπήσει τις νοτιοκεντρικές ακτές της Ευρώπης. Τα κοντινά νησιά της Σαρδηνίας και Η Κορσική κατέρρευσε με την άθλια ιδιοφυΐα της, και από τα δώδεκα εμπορικά πλοία που έπλευσαν στη Μεσσήνη μόνο και μόνο για να τους διαταχθεί να αποπλεύσουν, το ένα τρίτο τελικά έδωσε στο λιμάνι της Γένοβας. Όπως και στη Μεσσήνη, οι λιμενικοί αξιωματούχοι της Γενουάτης ανακάλυψαν ξαφνικά ότι τα πλοία έφεραν τον λοιμό και κράτησαν τα πλοία μακριά με φλεγόμενα βέλη πριν τα διατάξουν να αποπλεύσουν από το λιμάνι. Το άρρωστο πλήρωμα υπάκουσε, ξεκινώντας πορεία προς τα λιμάνια της Μασσαλίας και της Βαρκελώνης, ωστόσο, όχι πριν εκδιώξουν περισσότερους από τους άρρωστους αρουραίους τους από τις άμαξές τους στις γενουατικές αποβάθρες. Σε λίγες μόνο μέρες, ολόκληρη η πόλη ήταν ένας βρωμερός τάφος.

Και όταν ένα μέρος του διαλυμένου στόλου έφτασε στο λιμάνι της Μασσαλίας, οι αρχές επέτρεψαν στα μολυσμένα πλοία να παραμείνουν, υπό την προϋπόθεση ότι όλα τα πλοία και το φορτίο θα δημεύονταν. Μολυσμένοι ναύτες και αρουραίοι εισέβαλαν στην πόλη και σε λιγότερο από ένα μήνα, η Νόσος του Διαβόλου κατάπιε την πόλη. Για τα θύματα που ζούσαν σε στενούς χώρους φυλακών και μοναστηριών, οι περιτοιχισμένες κατασκευές μετατράπηκαν σε σφραγισμένα δοχεία σήψης, καθώς μέσα σε αυτά, ο αριθμός των νεκρών εκτοξεύτηκε σε οκτώ στους δέκα - ακόμη και σε πλήρη εξαφάνιση σε ορισμένα. Η κάποτε πολύβουη πόλη-λιμάνι της Μασσαλίας σίγησε. Δεκαπέντε χιλιάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά έγιναν στάχτη και σκόνη.

Στις αρχές του 1348, τα τελευταία κουρελιασμένα απομεινάρια του Στόλου του Μαύρου Θανάτου έφτασαν στις αποβάθρες της Βαρκελώνης. Όπως και με τη Μασσαλία, οι λιμενικοί υπάλληλοι κατάσχεσαν τα πλοία και επέτρεψαν στο μολυσμένο πλήρωμα να εισέλθει στην πόλη τους. Χωρίς αμφιβολία, κάθε εκκλησία στην πόλη έπεσε θύμα της σταθερής ρυακία από άμαξες που σέρνονταν από άλογα και τα φορτία τους με πτώματα. Όπως οι περισσότεροι αξιωματούχοι της πόλης. Ενώ ήταν ήδη απορροφημένοι με τα δικά τους μαύρα μήλα, η αστική τάξη παραδόθηκε στο αρχέγονο χάος. Σε μια πολύ αξιοσημείωτη περίπτωση, εκατοντάδες κάτοικοι της Βαρκελώνης, πεπεισμένοι ότι ο κόσμος βρισκόταν στην τελευταία του ώρα, συγκεντρώθηκαν στα νεκροταφεία, διασκεδάζοντας με μακάβριους εορτασμούς και μεθυσμένα όργανα για να σηματοδοτήσουν την Ημέρα των Νεκρών. Ως ένα, αμάρτησαν, πέθαναν και σάπισαν πάνω στους τάφους πιο τυχερών συγγενών που είχαν ξεφύγει από την φρικτή πανδημία πεθαίνοντας πριν φτάσει. Χωρίς διαθέσιμο χώρο στα νεκροταφεία και χωρίς ζωντανούς ιερείς για να καθαγιάσουν επιπλέον ιερό έδαφος για ταφή, και μάλιστα με λίγους άντρες πρόθυμους να θάψουν τους μολυσμένους νεκρούς, όσοι συνέλεξαν τα πτώματα άρχισαν να κυλούν τα κάρρα τους στον ωκεανό, αφήνοντας τα φουσκωμένα τους φορτία ανάμεσα στα αμέτρητα σώματα που

ήδη έπεφταν πάνω στην ακτογραμμή. Με κάθε ώρα που περνούσε, περισσότερα ανθρώπινα λείψανα πετιόντουσαν στη θάλασσα. Και το βραδινό αεράκι της πόλης γινόταν τόσο απαίσιο που ακόμη και μια πρόχειρη μυρωδιά του νυχτερινού αέρα προκαλούσε αναπόφευκτα μια οξεία ναυτία σε όλα τα άτομα που δεν είχαν αρρωστήσει ακόμη από άλλη έκθεση. Προς όλες τις κατευθύνσεις, ο αέρας, η γη και η θάλασσα ήταν καλυμμένη με μια απίστευτα ταγγή σήψη.

Η πανώλη μεταφέρθηκε στην ενδοχώρα από τις ιταλικές πόλεις-λιμάνια, καταστρέφοντας ολοκληρωτικά τις μεγάλες πόλεις της Πίζας, της Ρώμης και της Νάπολης. Πολλοί από τους ντόπιους κατοίκους πίστευαν ότι έφταιγε μια τρομερή βιβλική προφητεία - ότι ο Θεός ήταν θυμωμένος μαζί τους. Και οι πιο μορφωμένοι από αυτούς εικάζουν ότι ένας σφοδρός σεισμός ήταν ο ένοχος της τρέχουσας πανδημίας, καθώς ο σεισμός είχε συμβεί μόλις ένα χρόνο νωρίτερα και ήταν μια αξέχαστη αναταραχή που εκτεινόταν σε όλο το μήκος της ιταλικής χερσονήσου από τη Βενετία μέχρι τη Νάπολη. Στο πέρασμά του, πίστευαν, δηλητηριώδεις ατμοί είχαν διαφύγει από τη γη και είχαν παρασυρθεί πάνω από τη γη, μόνο και μόνο για να απορροφηθούν στο δέρμα. Ως αποτέλεσμα, πολλοί κάτοικοι της πόλης απέφυγαν τις επίπονες εργασίες που προκαλούσαν εφίδρωση ή οποιοδήποτε άνοιγμα του δέρματος, ενώ άλλοι κάλυπταν τους εαυτούς τους με ούρα σε μια προσπάθεια να σφραγίσουν τους υποτιθέμενους θανατηφόρους ατμούς. Οι περισσότεροι από αυτούς που δεν εγκατέλειψαν τις πόλεις και τις κωμοπόλεις παρέμειναν στα σπίτια τους, αποφεύγοντας την επαφή με τις εκατοντάδες πτώματα που γέμιζαν τους δρόμους. Και για όσους τολμούσαν να βγουν έξω, το έκαναν με τα κεφάλια τους εντελώς τυλιγμένα, αφήνοντας μόνο μια λεπτή σχισμή υφάσματος γύρω από τα μάτια τους. Κράτησαν τα πρόσωπά τους σε μπουκέτα από λουλούδια και μπαχαρικά για να τους καπνούς της σάπιας σάρκας και σε μια μάταιη προσπάθεια να αποκρούσει την πανταχού παρούσα μόλυνση που τώρα πλανιόταν πάνω από ολόκληρη την περιοχή.

Καθώς οι άνθρωποι έφυγαν από τις μολυσμένες παράκτιες πόλεις και ακολούθησε η μαζική εσωτερική μετανάστευση, η πανώλη επεκτάθηκε ακόμη πιο βαθιά στην Ευρώπη. Όταν το τερατούργημα εισήλθε στο Μιλάνο, οι κάτοικοί του έδρασαν βίαια για να εντοπίσουν τους μολυσμένους, θάβοντας ολόκληρες οικογένειες στα σπίτια τους και βάζοντάς τους φωτιά. Παρόλο που οι αξιωματούχοι της πόλης απέκλεισαν αμέσως την πόλη, και το Μιλάνο υπέκυψε.

Στη Φλωρεντία, οι δημοτικοί αξιωματούχοι δεν βρήκαν άλλη λύση από το να επιβάλουν ένα διάταγμα που σιώπησε το μονότονο χτύπημα των καμπανών της εκκλησίας. Έθεσαν αυστηρά όρια στον αριθμό των πενθούντων, επιτρέποντας την παρουσία μόνο δύο επισκεπτών για κάθε ταφή, επιτρέποντας επαρκή μετακίνηση για τις πολυάριθμες ομάδες εκσκαφών των νεκροταφείων. Καθώς η μόλυνση εξαπλωνόταν και οι νεκροί κατέκλυζαν τα νεκροταφεία, η πόλη στράφηκε στην ταφή σε τάφρους. Οι νεκροθάφτες στοίβαζαν τρία ή περισσότερα πτώματα ανάμεσα σε διάσπαρτα στρώματα χύματος.

Ίσως οι εκσκαφείς ήταν οι καλύτεροι χρονομετρητές, σημειώνοντας τα προγράμματά τους με βάση τον αριθμό των νεκρών που έθαβαν. Καθώς αρκετοί εργάτες κάλυπταν τα πτώματα στα χαντάκια, άλλοι

έσκαψαν τα ολοένα και πιο μακρόστενα άκρα των χαρακωμάτων. Για εβδομάδες, η παρέλαση του Θανάτου συνεχιζόταν σαν την αξιόπιστη λειτουργία ενός ρολογιού. Κάρα γεμάτα με δέκα και είκοσι πτώματα έφταναν στα χαρακώματα ταφής κάθε ώρα που περνούσε. Τελικά, οι πιο πολυσύχναστοι δρόμοι στη Φλωρεντία στέκονταν σαν φαινομενικά αδιάβατες αυλακιές από ξερή λάσπη που δεν οδηγούσαν πουθενά παρά μόνο στα Χαντάκια του Θανάτου.

Λίγο αργότερα, η Μασσαλία κατέρρευσε, όπως και η Αρλ, και στη συνέχεια η Αβινιόν, έδρα του Παπικού Παλατιού και της κεφαλής της Αγίας Έδρας. Με τον πυκνό πληθυσμό της Αβινιόν, σαράντα οκτώ χιλιάδες κατοίκους, να ζουν μέσα στα τείχη της, η πόλη έπεσε πιο γρήγορα από οποιαδήποτε άλλη. Οι ιεροκήρυκες της Ημέρας της Κρίσης γέμισαν τους δρόμους, ουρλιάζοντας ζητώντας από όλους να μετανοήσουν. Στην διεστραμμένη αγκαλιά τους για ένα φαινομενικά αναπόφευκτο κακό, πολλοί από αυτούς έβαλαν θρησκευτικές διεκδικήσεις σε γωνίες των δρόμων, οι οποίες έγιναν οι προσωπικοί τους άμβωνες για να μοιράζονται τις ιστορίες και τις προφητείες τους για το τέλος της ανθρωπότητας. Καλούσαν τις μάζες που σκορπίζονταν και συγκέντρωναν τους αρρώστους για να παρακολουθήσουν τα βροντερά κηρύγματά τους, και έτσι οι προφητείες τους ήταν αυτοεκπληρούμενες - οι πιο θορυβώδεις από αυτούς φύτευαν μαύρα μήλα και σώπαιναν.

Μέσα σε λίγους μήνες και με ρυθμό τετρακοσίων θανάτων την ημέρα, η Αβινιόν παρέδωσε τον μισό πληθυσμό της στη λάσπη. Σαν τους ιεροκήρυκες της Ημέρας της Κρίσης που ούρλιαζαν από τις γωνίες των δρόμων, οι περισσότεροι κάτοικοι της πόλης ήταν βέβαιοι ότι η οργή του Θεού είχε πέσει πάνω τους - ότι ο Μεγάλος Πανούκλας ήταν μια θεϊκή τιμωρία για τον βαβυλωνιακό τρόπο ζωής τους, για την ακολασία και την αμαρτία τους. Προσευχήθηκαν, υποσχέθηκαν και ικέτευσαν: Ωστόσο, ο αριθμός των νεκρών αυξανόταν. Ο απελπισμένος Πάπας Κλήμης έριξε το ευλογημένο λάδι του και καθαγίασε ολόκληρο τον ποταμό Ροδανό ως ιερό έδαφος, και έτσι, με έναν τεράστιο ποταμό να χρησιμεύει πλέον ως βολικός και ιερός τόπος ταφής, οι νεκροθάφτες της Αβινιόν μετέφεραν θύματα της πανώλης στο κέντρο της γέφυρας Saint Benezet και τα πέταξαν στην άκρη.

Το ανίερο παρασκεύασμα του Λουκιφαήλ ράγισε και την καρδιά της Αγίας Έδρας, και εννέα Καρδινάλιοι και οι μισοί ιερείς της Αβινιόν τάφηκαν στους τάφους τους. Ωστόσο, ο Πανούκλας απέτυχε να πάρει τη ζωή του διορισμένου Αγίου Πατέρα τους στη γη, καθώς ο Πάπας Κλήμης έφυγε από το Παπικό Παλάτι υπό το μανδύα του σκότους, προστατευμένος από την κρυφά διορισμένη συνέλευση φρουρών και γιατρών του. Οι ετοιμοθάνατοι αξιωματούχοι και η άρρωστη αριστοκρατία, που προσκολλήθηκαν στο παλάτι πύλες και ικέτευσαν για την παπική άφεση αμαρτιών και τις τελευταίες ιεροτελεστίες του Κλήμη, δεν είχαν ιδέα ότι είχε εγκαταλείψει την πόλη αρκετές ημέρες πριν. Και όταν ανακάλυψαν ότι είχε δραπετεύσει, τους είπαν ότι είχε μετακομίσει στη βόρεια πόλη Βαλένς, αλλά στην πραγματικότητα, ο Κλήμης Απομονώθηκε στο πιο μακρινό και απομακρυσμένο αλπικό χωριό της Γκρενόμπλ, εγκαταστάθηκε ανάμεσα σε δύο αέναα αναμμένα τζάκια και μέσα σε έναν κύκλο εκλεκτών γιατρών με επικεφαλής τον Γκι ντε Σωλιάκ. Εκτός από την ικανότητά του να κρατάει μυστικά εντός του παπισμού, ήταν και ένας επιδέξιος

γιατρός και προσωπικός αγαπημένος του Κλήμη—ενός εξέχοντος Γάλλου γιατρού που αντιμετώπιζε συστηματικά τον Κλήμη και αρκετούς από τους Καρδινάλιους του. Με τις άμεσες ανάγκες του να καλύπτονται, ο Κλήμης διοικούσε την Αγία Έδρα εξ αποστάσεως μέσω γραπτής αλληλογραφίας προς τον Καρδινάλιο Φίρμους, ο οποίος παρέμεινε στο Παπικό Παλάτι για να επιβάλλει τις εντολές του Πάπα.

Η άνοιξη έφτασε ασυνήθιστα νωρίς το 1348, προαναγγέλλοντας ένα αποπνικτικό καλοκαίρι και ένα κύμα θανάτου. Το Παρίσι υπέκυψε γρήγορα στον Μαύρο Θάνατο, παραδίδοντας πάνω από οκτακόσια πτώματα την ημέρα και μολύνοντας τον αέρα για σχεδόν δέκα ακτινικά μίλια με μια αδιάκοπη δυσοσμία. Όπως ο Πάπας Κλήμης, ο βασιλιάς Φίλιππος κρύφτηκε, εμπιστευόμενος σε λίγους μόνο από τους στενότερους συνεργάτες του την πραγματική του τύχη. Ο Λοχαγός Μπορν, τότε επικεφαλής των νέων τάξεων της Βασιλικής Φρουράς, ήταν ένας από αυτούς. Όπως ο Γκι ντε Σωλιάκ ήταν ιδιαίτερα αξιόπιστος στο Παπικό Παλάτι και στις παπικές τάξεις του, έτσι και ο Μπορν ήταν αξιόπιστος εντός των τειχών του παλατιού της μοναρχίας του βασιλιά Φιλίππου .

Μετά την παρακμή και την πτώση του Παρισιού, οι μεγάλες γαλλικές πόλεις της Λυών, του Μπορντό, της Ορλεάνης και της Ρεμς κατέρρευσαν επίσης, και μαζί τους κατέρρευσαν η βασιλική οικογένεια και η ηγεσία τους. Υποτελείς του βασιλιά και ολόκληρες γενιές ευγενών κείτονταν σε σωρούς σε κοινούς τάφους, και οι άποροι υπηρέτες τους αφέθηκαν να σαπίσουν στις άκρες των δρόμων. Ούτε το δρομάκι ούτε το ποτάμι ήταν καθαρά από πτώματα, και κάθε είδους μη επανδρωμένα σκάφη παρασύρονταν άσκοπα μέσα από υδάτινες οδούς. Ειδικά μετά από έντονες βροχοπτώσεις, εκατοντάδες φουσκωμένα σώματα παρασύρονταν σε ποτάμια και ρυάκια, πτώματα τόσο πυκνά μπερδεμένα μεταξύ τους που σχημάτιζαν πλωτά νησιά από σάν φωτοστέφανα θανάτου, λευκοί δακτύλιοι αφρού περικύκλωναν τους μαυρισμένους σωρούς, και πάνω σε πολλές από αυτές τις σχεδίες με πτώματα έπλεαν λευκά πουλιά με μακριά πόδια, χτυπώντας τα ράμφη τους στο άφθονο έντομα που παρείχαν οι ταγγισμένοι στολίσκοι. Ο Θάνατος χρησιμοποίησε πολλές μεθόδους για τη σταθερή εξάπλωσή του.

Κοντά στην πόλη του Μπορντό, οι στενά τοποθετημένοι πυλώνες της πολυταξιδεμένης γέφυρας Ντουγκάτ στέκονταν σαν γρίπο με πτώματα, μαζεύοντας τα μουσκεμένα λείψανα ανθρώπων, προβάτων, βοδιών και αλόγων στα θεμέλιά της. Τα μάτια των ταξιδιωτών που τολμούσαν να διασχίσουν τη γέφυρα ήταν χαμηλωμένα, καμένα από τους καπνούς του βραστόυ αφρού από κάτω. Τα περισσότερα ζώα που πλησίαζαν τη γέφυρα πάλευαν να διασχίσουν το ποτάμι, για να μην παρασυρθούν από τη βία, και πολλά από τα ζώα δεν έφταναν στην απέναντι πλευρά της διάβασης πριν πηδήξουν πάνω από την αντίθετη πλευρά του τείχους, μπλεγμένα στο ζυμωμένο χώμα από κάτω και γίνοντας πρόσθετο καύσιμο για τον αφρό του. Δρόμοι και ποτάμια, πόλεις και κωμοπόλεις, βασιλιάδες και βασίλεια - η γη πέθαινε. Από τους σάπιους και ανερχόμενους καπνούς της, ακόμη και οι υψηλότεροι ουρανοί βρωμούσαν.

Και η Λουσιφαέλ χαχανίζει όλη την ώρα με όλα όσα είχε κάνει.

[Τέλος Κεφαλαίου 11]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε

δ αποκλειστικά σε αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~